

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄
ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2019
Αρ. Φύλ. 884-885

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

1922

Μηνιαίο ὄργανο
Ὁμωνύμου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 884-885, ΑΥΓ.-ΣΕΠΤ. 2019

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ ΧΑΙΡΕ Περιεχόμενα

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Ἄλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:

«Χριστιανική Ἑλλίς»
Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ: 10€ Ἐξωτερικοῦ: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδᾶ: 50\$ Αὐστραλίας: 55\$

Ἄρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

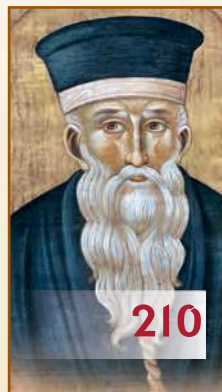
Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου.....	203
Χριστιανός εἶμι.....	204
Χριστιανός εἶμι (ποίημα).....	206
Στόν πρωτοετῆ φοιτητή.....	207
Πορευθέντες.....	208
«Τῶν δογματῶν Χριστοῦ τὸ κεφάλαιον».....	209
Τὸ ὄραμα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα..	210
Διαδρομές (ποίημα).....	213
Καταστροφολογία καὶ ὑποκρισία.....	214
Καρποὶ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».....	216
Σπουδὴ στόν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.....	219
Ἀγάπη καὶ ἀγιότητα.....	220
ΑΚΡΙΤΑΣ.....	222
Ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ μας στὴν Πάρο-Νάξο.....	223
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	224
Κατασκήνωση 2019 - «Χριστιανός εἶμι».....	226
Μέ τὰ μάτια τῆς... κουζίνας.....	238

204

210

226

Ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου

Τὴν 1^η Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τὴν ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, δηλαδή τὴν ἔναρξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ τελεῖται τὴν συγκεκριμένη ἡμέρα, διότι ἡ 1η Σεπτεμβρίου ἦταν ἡ οἰκονομικὴ πρωτοχρονιά τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Κι ὅπως συνηθίζοταν ἀνέκαθεν, ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ ὑπόθεση ρυθμίστηκε σύμφωνα μ' ἓνα κρατικὸ θέσμιο.

Οἰκονομικὴ πρωτοχρονιά σήμαινε κυρίως συγκέντρωση καὶ ἀπόδοση τῶν φόρων. Ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία στὴν ἀρχὴ ἀνά πέντε καὶ ἀργότερα ἀνά δεκαπέντε ἔτη ὀργάνωνε ἀπογραφές τῶν κατοίκων τῆς καὶ τῶν ὑπαρχόντων τους προκειμένου νά ὀρίσει ὁ αὐτοκράτορας τοὺς φόρους πού θά ἐπέβαλλε στοὺς ὑποτελεῖς του. Ἡ ἀπογραφή ἀρχίζε μέ τὴν ἔκδοση τοῦ σχετικοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος πού στά λατινικά λεγόταν *indictio* - ἐξ οὗ καὶ τό «ἰνδικτος». Στὴν συνέχεια, στὴν ἀρχὴ κάθε νέου οἰκονομικοῦ ἔτους, οἱ προβλεπόμενοι φόροι, οἱ ὁποῖοι γιὰ τοὺς ὑπόδουλους λαούς, ὅπως ἦταν π.χ. οἱ Ἑβραῖοι, ἦταν ιδιαίτερα ἐπαχθεῖς, ἔπρεπε νά ἀποδοθοῦν στό δημόσιο ταμεῖο.

Κύριος ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης. Δεσπότης ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἀλλὰ κύριος ἀσύγκριτα ἀνώτερός του, Κύριος τῶν κυρίων, ὁ Χριστός Ἰησοῦς. Ὁ αὐτοκράτορας ἐπέβαλλε φόρους -καὶ μάλιστα στοὺς κατακτημένους λαούς μέ ἄγριο καὶ ταπεινωτικὸ τρόπο- προκειμένου νά εἰσρεύσει χρῆμα στό βαλάντιό του· ὁ Χριστός στὴν ἐπικράτεια τῆς βασιλείας του, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία του, δέν ἐπιβάλλει τίποτε. Ἀκόμη περισσότερο: Ὁ Χριστός ὄχι μόνο δέν ἐκμεταλλεύεται τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρετεῖ ὁ ἴδιος σάν δοῦλος τους. Ἀγγίζει τίς κακοφορμισμένες πληγές τους, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ σώματος, καὶ τίς θεραπεύει. Ζώνεται τό λέντιο τῆς διακονίας καὶ πλένει τὰ πόδια τους καὶ τὴν ψυχὴ τους. Γίνεται συνήγορός τους στὸν Πατέρα του καὶ ἀμνηστεύει τὰ ἐγκλήματά τους. Παίρνει τὴν θέση τους μπροστὰ στό ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀντὶ γι' αὐτούς πεθαίνει ὁ ἴδιος. Θυσιάζει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν κάνει τροφή γιὰ νά ἰκανοποιήσει τὴν πείνα τους γιὰ ζωὴ καὶ ἀλήθεια. Ποιὸς αὐτοκράτορας θά συμπεριφερόταν ἔτσι; Ἡ μᾶλλον ποιὸς κοινὸς ἄνθρωπος θά ὑποβαλλόταν σ' αὐτὴ τὴν ἔσχατη ἐξουθένωση;

Εἶπα ὅτι ὁ Χριστός δέν ἀπαιτεῖ τίποτε ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Λάθος. Ἀπαιτεῖ ἓνα φόρο: τὸν φόρο τῆς πίστεως. Θέλει οἱ ὑποτελεῖς του νά πιστεῦουν στὸν βασιλιά τους. Ὅχι διότι ὁ βασιλιάς τους τό χρειάζεται, ἀλλὰ διότι ἔτσι τοὺς κάνει μετόχους τῆς ζωῆς του, τοὺς μεταδίδει τὸν πλοῦτο τῆς ἀγιότητάς του. Δηλαδή καὶ πάλι αὐτοὶ κερδίζουν, αὐτοὶ ὠφελοῦνται.

Ποιὸς λοιπόν θ' ἀρνηθεῖ νά πολιτογραφηθεῖ σ' αὐτό τό βασίλειο; Ποιὸς θά εἶναι τόσο ἄφρων, ὥστε νά πετάξει στά σκουπίδια μιὰ τέτοια ἀσύλληπτη εὐκαιρία πού τοῦ προσφέρεται δωρεάν;

Χριστιανός είμι

Ἡ φράση αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσαν πολλοί μάρτυρες καί νεομάρτυρες στίς ἐρωτήσεις τῶν δημίων τους γιά τήν ταυτότητά τους. Δέν ὄρισαν τόν ἑαυτό τους μέ ἄλλα χαρακτηριστικά ἢ ἰδιότητες, ἀλλά μέ τήν συνείδηση πού διαμόρφωσε μέσα τους τό ἅγιο Βάπτισμα: Πάνω ἀπ' ὅλα καί πέρα ἀπ' ὅλα εἶμαι Χριστιανός!

Οἱ Χριστιανοί, δηλαδή αὐτοί πού εἶναι τοῦ Χριστοῦ, πού ἀνήκουν στόν Χριστό, εἶναι τό γένος ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων πού «δέν γεννήθηκαν ἀπό αἷματα οὔτε ἀπό σαρκική ἐπιθυμία οὔτε ἀπό τό θέλημα ἀνδρα, ἀλλά ἀπό τόν Θεό» (Ἰω 1,13). Εἶναι ἐκεῖνοι πού ἡ πίστη τους στόν Κύριο Ἰησοῦ καί ἡ μετοχή τους στό μυστήριο τῆς εὐσέβειας τούς ἀξίωσε νά γίνουν υἱοί τοῦ Θεοῦ καί νά δεχτοῦν στίς καρδιές τους τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ (Γα 4,6). Οἱ Χριστιανοί, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι «καινούργια δημιουργία» (Β' Κο 5,17), καινούργια ὑπαρξη. Οἱ κοινοί ἄνθρωποι ἀνήκουν στόν παλιό κόσμο, στόν κόσμο τῆς φθορᾶς. Ἡ ζωή τους εἶναι ψευδής καί καταδικασμένη νά πεθάνει. Τί μπορεῖ νά ζήσει ἀπό τήν κτίση τήν παραδομένη στήν ἁμαρτία; Τίποτε. Ἐπρεπε γιά νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό, νά κοινωνήσει τήν ζωή Του ἐν ἐλευθερία καί νά νικήσει ἔτσι τελεσίδικα τόν θάνατο. Αὐτή ἡ χάρις -καί λέγεται χάρις διότι μᾶς χαρίστηκε ἀπό τόν οὐρανό, δέν εἶναι κατόρθωμά μας- μᾶς δόθηκε ἐν Χριστῷ. Ὁ Χριστός, ὁ νέος Ἀδάμ, εἶναι θεάνθρωπος, ἕνα ἐντελῶς νέο εἶδος ἀνθρώπου. Στήν ὑπαρξη του δέν ἰσχύουν οἱ νόμοι τῆς πτώσης ἀλλά τῆς ἀνάστασης. Συνεπῶς καί οἱ Χριστιανοί, αὐτοί δηλαδή πού ἐντάσσονται ὀργανικά στό σῶμα του, τήν Ἐκκλησία, ἀλλάζουν φύση, θεώνονται, κληρονομοῦν τήν ἀφθαρσία.

Αὐτό βέβαια δέν φαίνεται ἀκόμη. «Ὁ ἄνεμος πνέει ὅπου θέλει κι ἀκοῦς τόν ἦχο του ἀλλά δέν γνωρίζεις ἀπό ποῦ ἔρχεται καί ποῦ πηγαίνει. Ἐτσι εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος πού ἔχει γεννηθεῖ ἀπό τό Πνεῦμα» (Ἰω 3,8). Στόν κόσμο αὐτό δέν διακρίνεται ἡ ὑπαρξιακή ἀλλαγὴ πού συμβαίνει στούς Χριστιανούς ὅταν ἐνώνονται μέ τόν Χριστό.

Θά φανεί όταν ανατελεί η αιωνιότητα. Ὡστόσο ἤδη ἀπό τώρα οἱ Χριστιανοί εὐωδιάζουν ζωή καί λύτρωση, εἶναι «Χριστοῦ εὐωδία». Κι ἀπό τούς ἔξω, ἄλλοι μὲν ἐλκύονται ἀπ' αὐτό τό ἄρωμα καί μπαίνουν κι αὐτοί στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἄλλοι πού ἔμαθαν γιά ἄρωμα τόν θάνατο, τό ἀποστρέφονται καί παραδίνονται στόν ὄλεθρο (Β' Κο 2,15-16). Τρία στοιχεῖα συνθέτουν κυρίως αὐτό τό καινούργιο, πανάκριβο μύρο: Εἶναι οἱ τρεῖς μείζονες ἀρετές: ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἀγάπη (Α' Κο 13,13).

Ὁ Χριστιανός εἶναι κατ' ἀρχήν ἄνθρωπος πίστεως. Μέσα σ' ἕνα κόσμο πού κυριαρχεῖται ἀπό τόν ὀρθολογισμό, πού ἡ ἀλήθεια περιορίζεται στανικά στόν χῶρο τοῦ νοῦ καί τῶν αἰσθήσεων, ὁ Χριστιανός σπάει αὐτά τά δεσμά καί μέσω τῆς πίστεως ἀντικρύζει τόν ἀόρατο καί ἄυλο Κύριο τοῦ σύμπαντος. Πιστεύω στόν Θεό θά πῆ ὅτι ἀποδέχομαι ἀμετακίνητα τήν ὑπαρξή του. Κι ἂν ὅλοι καί ὅλα μέ διαβεβαιώνουν γιά τό ἀντίθετο, ἐγώ παραμένω ἀκλόνητος σ' αὐτή τήν πεποίθησή μου. Καί ὄχι μόνον αὐτό. Θά πῆ ἀκόμη ὅτι τόν ἐμπιστεύομαι, ὅτι καταθέτω στά χέρια του τήν ζωή μου. Οἱ ἄθεοι βέβαια καγχάζουν γι' αὐτή τήν ἐπιλογή μου καί τήν θεωροῦν παραλογισμό, ὅμως ἐγώ ὡς Χριστιανός γνωρίζω καλά ὅτι τίποτε δέν εἶναι πιο ἀσφαλές ἀπό τήν δύναμη τοῦ Κυρίου. Μοῦ τό βεβαιώνουν αὐτά τά πλήθη τῶν μαρτύρων καί τῶν ἀγίων, οἱ ὅποιοι μπορεῖ νά ἔχασαν τήν ζωή τους χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὅμως γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο τήν κέρδισαν γιά πάντα.

Ὁ Χριστιανός ἐπίσης κρατάει πολύτιμο θησαυρό του τήν ἐλπίδα. Ὁ κόσμος δέν ἐλπίζει. Δέν ἐννοῶ τίς κοινές ἐλπίδες τῆς καθημερινότητας. Ἐννοῶ ὅτι δέν προσβλέπει στόν λυτρωμό του, στήν ὑπέρβαση τοῦ θανάτου. Ἀντίθετα ἔχει συμβιβαστεῖ μέ τόν θάνατο καί στοχεύει ἀπλῶς στό νά τόν διαχειριστεῖ ὅσο τό δυνατόν πιο ἀνώδυνα. Ἄς ρίξουμε γιά παράδειγμα μιά ματιά στήν τέχνη τῆς ἐποχῆς μας πού ὑποτίθεται ὅτι ἐκφράζει τήν ψυχή μας. Πουθενά φῶς, πουθενά ἡ γλυκύτητα τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης. Μονάχα κατακερματισμένες μορφές, ἀσυνάρτητοι ἦχοι καί ἀποθέωση τῆς ἀσχήμιας. Κι αὐτά τά λένε ἔργα ὑψηλῆς αἰσθητικῆς(!). Ἀντίθετα ὁ Χριστιανός ἐλπίζει. Κι ὅταν ἀκόμη ὑπομένει θλίψεις καί δοκιμασίες, κι ὅταν περνάει μέσα ἀπό τήν ἴδια τήν κοιλάδα τοῦ θανάτου, δέν ἀποθαρρύνεται. Ἐλπίζει στόν ζωντανό Θεό, σ' αὐτόν πού «ἔγινε νεκρός καί ἰδού ζῆ στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων» (Ἀπ 1,18). Μάλιστα οἱ θλίψεις χαλυβδώνουν καί στερεώνουν τήν ἐλπίδα του ἀκόμη περισσότερο. Καί ἡ ἐλπίδα αὐτή δέν ντροπιάζει (Ρω 5,3-5).

Ὁ Χριστιανός, τέλος, ἀγαπᾷ. Ἀγαπᾷ τέλεια (Ἰω 13,1). Σύμφωνα μέ τήν Βίβλο «ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη» καί «ὅποιος ἀγαπᾷ, ἔχει γεννηθεῖ ἀπό τόν Θεό καί γνωρίζει τόν Θεό», ἐνῶ «ὅποιος δέν ἀγαπᾷ, δέν γνωρίζει τόν Θεό» (Α' Ἰω 4,7-8). Σέ τί συνίσταται αὐτή ἡ ἀγάπη; Στό ὅτι ὁ Κύριος μᾶς ἔφερε στήν ὑπαρξή ἐλεύθερα, χωρίς νά εἶναι ἀναγκασμένος, δημιούργησε γιά μᾶς αὐτόν τόν ὑπέροχο κόσμο, καί ἰδίως στό ὅτι γιά νά μᾶς σώσει παρέδωσε στόν θάνατο τόν μονογενῆ του Υἱό (Ἰω 3,16). Τό τελευταῖο εἶναι ἀσύλληπτο, ἀδιανόητο, σκανδαλῶδες. Ὁ Θεός πεθαίνει γιά τόν ἄνθρωπο μέ τόν πιο φριχτό καί ἐξευτελιστικό τρόπο. Ὁ δημιουργός σφαγιάζεται ἀπό τό πλάσμα του.

Ἡ ἀπόλυτη ἀθωότητα
θυσιάζεται γιά νά δι-
καιώσει τήν βρομιά καί
τήν ἀθλιότητα. Ἡ ἀγά-
πη αὐτή βέβαια εἶναι
γιά τόν ἀλαζόνα ἄν-
θρωπο, πού λατρεύει
τήν δύναμη, ἀνοησία.
Ὅμως οἱ Χριστιανοί τέ-
τοια ἀγάπη ὀφείλουν
νά δείχνουν, ἄν πρα-
γματικά θέλουν νά εἶ-
ναι μαθητές καί ἀδελ-
φοί τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι
οἱ Χριστιανοί εἶναι τό
ἄλατι τῆς γῆς καί τό
φῶς τοῦ κόσμου (Μθ
5,13-14). Χωρίς τούς
Χριστιανούς, χωρίς δη-
λαδή τό εὐαγγέλιο πού
κομίζουν, ὁ κόσμος σα-
πίζει καί σκοτεινιάζει.
Ὅσοι λοιπόν ἀξιοθή-
καμε τοῦ ὀνόματος τοῦ
Χριστοῦ, ἔχουμε χρέος
νά φανοῦμε ἀντάξιοί
του καί νά πάρουμε
στά σοβαρά τήν ἀπο-
στολή μας. Πρέπει κά-
ποτε νά τό συνειδητο-
ποιήσουμε: Οἱ γνήσιοι
χριστιανοί εἶναι ἡ μονα-
δική ἐλπίδα τῆς ἀνθρω-
πότητας.

Εὐάγγελος Ἀ. Δάκας

Χριστιανός εἶμι

Βαδίζει σταθερά·
φλόγες, θεριά δέν τόν τρομάζουν,
στάδια ριγοῦν,
ὄχλοι θαυμάζουν,
ἐμπρός στόν θάνατο
στέκει ὀρθός!
Ποιός νά 'ναι αὐτός;
Εἶναι χριστιανός!

Πολίτης τ' οὐρανοῦ,
μέσ στούς αἰῶνες ἡ ἐλπίδα
κι ἔχει τοῦ Πνεύματος σφραγίδα,
μέ τήν καρδιά του τό πιστεύει,
τό στόμα του τ' ὁμολογεῖ:
Χριστιανός εἶμι!

- Ποιό εἶναι τ' ὄνομά σου;
- Εἶμαι χριστιανός!
- Πατρίδα σου ποιά εἶναι;
- Εἶν' ὁ οὐρανός.

Στοῦ δρόμου μου τό τέρμα
προσμένει ὁ Χριστός.
Εἶμαι χριστιανός!
Στήν ἄθνη ἐποχή μας
εἶμαι χριστιανός.
Στό ψέμα, στήν ἀπάτη
εἶμαι χριστιανός.
Στῆς μέρας τόν ἀγώνα
θέλω, Χριστέ μου,
τ' ἅγιο ὄνομά Σου
νά δοξάζω μέ τή ζωή!
Χριστιανός εἶμι!

Στ' ἀμπέλι σου, Χριστέ,
κλήματα ἐμεῖς, σπορά δικιά σου.
Κι ἄς δώσουν, Κύριε, τά παιδιά σου
τοῦ ὀνόματός σου τή σκυτάλη
καί στή γενιά πού θέ νά 'ρθεῖ,
Χριστιανός εἶμι!

Φοίβη Μυτιληναίου

Σέ
σένα πού πέτυχες στίς Πανελ-
λαδικές ἐξετάσεις τοῦ 2019.

Σέ σένα πού κοπιάσες ὅλο τόν χρόνο
καί βλέπεις τούτη τήν ὥρα τά ὄνειρά σου κι
οἱ προσδοκίες σου νά παίρνουν σάρκα καί
ὄστᾶ.

Σέ σένα πού χαίρεσαι κι ἀναγαλλιάζεις,
γιατί σέ λίγο θά σύρεις τή βαρκούλα σου γιά
τό μεγάλο ταξίδι τῶν σπουδῶν.

Σέ σένα ἀφιερώνω τοῦτα τά καρδιό-
βγαλτα λόγια.

Χαίρομαι γιά τή χαρά τῆς ἐπιτυχίας
σου. Χαίρομαι γιά τήν καρποφορία τῶν ἀ-
γώνων σου. Χαίρομαι γιά τή νέα σου πλοή-
γηση στήν ἐπιστήμη, στήν τέχνη, στήν τεχνο-
λογία.

Σέ βλέπω κιόλας καθισμένο στά πανε-
πιστημιακά ἔδρανα νά ρουφᾷς τή γνώση. Σέ
διακρίνω μέσ στά σπουδαστήρια νά ψάχνεις
τίς κατάλληλες πηγές γιά τίς ἐργασίες κι ἔ-
ρευνές σου καί σέ καμαρώνω.

Ἄκουσε ὅμως καί τήν ἀγωνιώδη φωνή
τῆς ὑπαρξῆς μου: Σκέφτομαι πού θά βρεθεῖς
μακριά ἀπό τή θαλπωρή τῶν δικῶν σου.
Ποιοῦ ἄραγε θά ἔναι τό νέο σου περιβάλλον;
Φοβᾶμαι, δέν σοῦ τό κρύβω, μὴν ἡ χοάνη
τῆς πόλης, καλύτερα τῆς πανεπιστημιούπο-
λης, σέ καταπιεῖ. Μή σέ ξελογοιάσουν οἱ
«γλυκεῖες» σειρῆνες τῆς. Καί ὦ, τότε!

Δέν θέλω νά ξεθωριάσουν οἱ στόχοι σου.
Δέν θέλω νά τσαλακωθοῦν τά νεανικά σου
φτερά. Δέν θέλω τό λαμπερό σου βλέμμα νά
σκοτεινιάσει.

Ζεῖς σέ ἐποχή σκληρή, σέ καιρούς βίας,
διαστροφῆς, προκλήσεων καί καταπάτησης
τῶν διαχρονικῶν ἀξιῶν. Ἀλλά ἀναθαρρεύω
στή σκέψη, προτείνοντάς σου μιά λύση, δεί-
χνοντάς σου μιά διέξοδο: Παράλληλα μέ τή
φοίτηση στή σχολή σου, ψάξε, ρώτησε πού
λειτουργεῖ ἐκείνη ἡ «σχολή», ἐκεῖνο τό
«φροντιστήριο» πού διδάσκει κάποιες ἄλλου
εἴδους γνώσεις, διαφορετικῆς ποιότητας καί
ἀξίας. Ὑπάρχει. Βρές το. Θά σοῦ προσφέ-
ρει ἀντισώματα πνευματικά, πού θά θωρα-
κίσουν τήν εὐάλωτη φύση σου, θά χαλυβδώ-
σουν τόν ἀτίθασο χαρακτήρα σου.

Τέτοια λαγαρή πηγὴ ὅσο ποτέ τήν ἔχει
ἀνάγκη ἡ σύγχρονη ἐποχή μας. Ὅσο ποτέ
τή χρειάζεται ὁ πεσμένος μας κόσμος. Ὅσο
ποτέ τή διψᾷ ἡ ψυχὴ σου, παιδί μου. Στ'
ἀλήθεια, σκέφτεσαι τήν πολύτιμη ἀξία τῆς,
σέ ἀπασχολεῖ ἡ σωτηρία τῆς;

Θερμά σοῦ εὐχομαι ν' ἀνακαλύψεις τού-
τη τήν πνευματικὴ ὄαση μέσ στους κόλπους
τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὅπως πολ-
λοὶ πρὶν ἀπό σένα ἀνακάλυψαν. Προσπά-
θησε νά βιώσεις τά ζωογόνα μηνύματά τῆς.
Πόσο θέλω μαζί μέ τίς σπουδές σου νά κα-
ταφέρεις νά ἐξασφαλίσεις χρόνο καί νά φοι-
τήσεις σ' αὐτό τό «πανεπιστήμιο»! Θά ἀ-
παντήσει στίς μεταφυσικές σου ἀνησυχίες,
θά ἐπαναπροσδιορίσει τούς στόχους σου,
θά νοηματοδοτήσει τή ζωὴ σου καί θά διευ-
ρύνει τό βεληνεκές τῆς ὑπαρξῆς σου.

Τέτοιου εἴδους «σπουδές» δέν ἀναφέ-
ρονται βέβαια σέ βιογραφικά σημειώματα.
Ἔχουν ὅμως πέραση στήν αἰωνιότητα τοῦ
Θεοῦ. Καλοτάξιδος! Ὁ ἀναστημένος Κύρι-
ος τιμονιέρης στήν πορεία τῆς ζωῆς σου!

Γ.Μ.

Πορευθέντες

Ὁ τόπος εἶναι ἔτσι κι ἀλλιῶς ὠραῖος. Θάλασσες, ἀκρογιαλιές, ἀκροποταμιές. Βουνά, ἀγριολούλουδα, ἀμπελῶνες καί ἐλαιῶνες. Ἦλιος καί μάρμαρα.

Τόν ἀγάπησαν πολλοί. Καί ὅλοι αὐτοί τόν ὀνομάζουν σπίτι τους. Αὐτό μέ τόν καπνό νά ἀνεβραίνει ψηλά ἀπ' τήν ἀναμμένη ἐστία πού δείχνει ὅτι τό σπίτι δέν εἶναι ἄδειο οὔτε ξένο, εἶναι τό σπίτι τους, μέσα ὑπάρχουν αὐτοί πού τούς περιμένουν.

«Ἡ Ἑλλάδα εἶναι τό σπίτι τῆς ψυχῆς μου», λέει γνωστή γερμανίδα ὑψίφωνος.

«Νιώθω ὅτι ἐπιστρέφω στό σπίτι μου», δήλωσε πρόσφατα ἐπιφανῆς κινέζος ποιητής.

«Στήν Ἑλλάδα νιώθω ὅτι βρίσκομαι στό σπίτι μου», ἐπαναλαμβάνει διάσημος ἀμερικανός ψυχαναλυτής.

«Ἐνα ὑπαρξιακό καταφύγιο» γιά ἕναν καταξιωμένο ἀμερικανό φωτογράφο.

«Νομίζω πώς ἀνακάλυψα σέ ἕνα ἀπομακρυσμένο κομμάτι τῆς Ἑλλάδας τήν πατριδα πού ἔχασα ἐξαιτίας τῆς παγκοσμιοποίησης», προσθέτει βραβευμένος ἀμερικανός μουσικολόγος.

Ἡ ὀμορφιά τοῦ τόπου μαζί μέ τήν πολιτιστική κληρονομιά καθιστοῦσαν τήν Ἑλλάδα πάντοτε ἕναν τόπο ὀνείρου καί νοσταλγίας, μιά μυθική «Ἀρκαδία» γι' αὐτούς πού μέσα στήν ἀνεσιότητα ψάχνουν νά βροῦν γωνιά ν' ἀκουμπήσουν. Ἄν ἦταν ὁμως μόνον ὁ ἥλιος κι ἡ θάλασσα μέ τά ἀρχαῖα μνημεῖα, θά μπορούσαμε ἴσως νά μπερδέψουμε αὐτήν τή χώρα μέ μιά ὀποιαδήποτε ἄλλη τῆς Μεσογείου ἢ μέ τήν Ἑλλάδα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς τῶν θεῶν.

Δέν εἶναι ὁμως ἔτσι. Δίπλα στή μεσογειακή ὀμορφιά καί τά κλασικά μάρμαρα ὑπάρχει κι ἕνα τρίτο τοπόσημο: οἱ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, τά ξωκλήσια, τά ρημοκλήσια, τά προσκυνήματα μέ τά ὀποῖα εἶναι κατασπαρτη αὐτή ἡ χώρα. Κοντά στούς δέκα χιλιάδες ναούς ἔχει αὐτός ὁ τόπος. Καί ὅλα τά βουνά κι οἱ λόφοι του, τά νησιά καί τά βράχια του γεμάτα ἀπό ξωκλήσια. Τριακόσια ἐξήντα πέντε ἐκκλησιάκια ὑπάρχουν μόνο στή Σίφνο, ἕνα γιά κάθε μέρα. Ὀκτακόσιοι ὡς χίλιοι ξένοι ἐπισκέπτες τή μέρα μπαίνουν μόνο σέ ἕνα μοναστήρι σέ ἄλλη τουριστική περιοχή. Ἐξω βέβαια ἀπ' αὐτούς

τούς ἀριθμούς τό μεγάλο κεφάλαιο πού λέγεται Ἅγιον Ὅρος μέ τούς χιλιάδες ξένους προσκυνητές.

Τριαντατρία ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἐπισκέφθηκαν πέρυσι τήν Ἑλλάδα. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ὑπάρχουν αὐτοί πού ψάχνουν. Μιλοῦν οἱ ἴδιοι γιά μιά γαλήνη πού νιώθουν ὅταν μπαίνουν σ' ἕνα ὀρθόδοξο ναό, μιά γαλήνη πού δέν τή γνώρισαν οὔτε στά τεμένη οὔτε στίς παγόδες πού ἐπισκέφθηκαν. Μιλοῦν γιά μιά γλύκα πού δέν ξεχνιέται, ὅταν μπήκαν σ' ἕνα ὀρθόδοξο μοναστήρι, μιά δροσιά πού δέν εἶχε νά κάνει μόνο μέ τό κρυστάλλινο νερό πού ἤπιαν. Μιλοῦν γιά τίς ὀρθόδοξες ἀγιογραφίες πού τούς αἰχμαλώτισαν τό βλέμμα, γιά τήν εὐωδία πού σκορπούσε τό θυμίαμα γύρω τους. Γιά τήν ἐσπερινή καμπάνα πού μάγεψε τήν ἀκοή τους καί γιά τό ἀγίασμα πού κυλοῦσε κελαρυστά μέσ' στή συστάδα τοῦ λόφου. Μιλοῦν γιά τή χειροπιαστή χαρά στήν καρδιά, στά καλοκαιρινά πανηγύρια τῶν ἁγίων, γιά τή ζεστασιά καί τά σταυροκοπήματα τῶν ντόπιων, γιά τήν ἀπόκοσμη φλόγα ἑνός καντηλιοῦ καί τή μορφή τῆς αἰωνιότητος ἑνός ἀσκητῆ πάνω στό μακρινό ρημοκλήσι.

Τί ἄλλο θέλει ὁ ἄνθρωπος νά δεῖ γιά νά θελήσει νά σωθεῖ; Ἕνας βρεττανός συγγραφέας ταξιδευτής, ἀφοῦ γύρισε ὅλον τόν κόσμο, εἶπε ὅτι τό ταξίδι ἦταν τελικά γι' αὐτόν ἕνα μαρτύριο κι ὅτι θά ἤθελε πλέον νά γυρίσει σπίτι του νά ξεκουραστεῖ. Καί τό σπίτι του ἦταν καί γι' αὐτόν ἡ Ἑλλάδα. Τάφηκε ἔξω ἀπ' τόν περίβολο ἑνός ὀρθόδοξου ναοῦ. Κατηχοῦνταν στήν ὀρθόδοξη πίστη, ἀλλά δέν εἶχε προλάβει νά βαπτιστεῖ.

Τελικά, ποιός πορεύεται καί σέ ποιόν;

Ζ.Γ.

«Τῶν δογμάτων Χριστοῦ τό κεφάλαιον»

Στό πρόσωπο τῆς Παναγίας μας συγκεφαλαιώνονται τά βασικά δόγματα τῆς πίστεως. Γι' αὐτό, τό σεπτό πρόσωπό τῆς ἔγινε καθοριστικό καί γιά τήν διατύπωση τῶν δογματικῶν ὄρων καί γιά τήν διασφάλισή τους ἀπό τίς αἱρέσεις πού κατά καιρούς ἐμφανίσθηκαν... «Ἄπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνέστηκεν», γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. «Εἰ γάρ Θεοτόκος ἡ γεννήσασα, πάντως Θεός ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθείς, πάντως δέ καί ἄνθρωπος». Καί ἔγινε ὁ ὅρος αὐτός ὄπλο ἐναντίον ὅλων τῶν αἰρετικῶν. Ἕνα ὄπλο πού μπορούσαν νά τό ἔχουν σέ χρήση ὅλοι οἱ πιστοί, μεγάλοι καί μικροί, μορφωμένοι καί ἀγράμματοι. Στοιχεῖο ταυτότητος Ὁρθοδοξίας...

Κι ἐμεῖς, παιδιά τῆς μάνας Ὁρθοδοξίας, ὀνομάζοντας τήν Παναγία «Θεοτόκον» ὁμολογοῦμε ἀπλά ἀλλά δυνατά τήν πίστη μας στό δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Διακηρύττουμε τήν βεβαιότητα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού ἐνανθρώπησε. Πολεμοῦμε τούς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς μας, εὐαγγελικούς, ρωμαιοκαθολικούς, χλιαστές. Κρατοῦμε τόν ὅρο αὐτό φυλαχτό ἱερό, παρακαταθήκη πολύτιμη.

Στ. Ν. Σάκκος,

Αὐγή μυστικῆς ἡμέρας, σελ. 141-143

Τό ὄραμα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ γιά τήν Ἑλλάδα

Ἡ ἱερή παρακαταθήκη τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου πρὸς τό Γένος τῶν Ἑλλήνων συνοψίζεται στήν ἄρνησή του νά παραδώσει τήν Πόλη στόν Πορθητή: «Τὸ δὲ σοὶ δοῦναι τήν πόλιν οὐτ' ἐμοῦ οὔτε ἄλλου τινὸς τῶν οἰκούντων ἐν αὐτῇ. Κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Ἡ ἀπάντηση αὐτῆ σηματοδότησε τήν ἔκτοτε ἀδιάκοπη ἀντίσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατά τοῦ κατακτητῆ μέχρι τήν ἀνάκτηση τῆς ἐλευθερίας του καὶ τήν πρόσκτηση τῆς βασικῆς κρατικῆς του ὀλοκλήρωσης. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κολοκοτρώνη στήν ἰδέα τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Ἄμιλτον ὅτι πρέπει οἱ Ἕλληνες νά ζητήσουν συμβιβασμό καὶ ἡ

Ἄγγλία νά μεσιτεύσει, περιέχει τήν πεμπτούσια τῆς ἑλληνικῆς ἀντίστασης ἀπέναντι στόν κατακτητῆ: «Ἄυτό δὲν γίνεται ποτέ, ἐλευθερία ἢ θάνατος. Ἐμεῖς καπετάν Ἄμιλτον ποτέ συμβιβασμόν δὲν ἐκάμαμε μέ τούς Τούρκους. Ἄλλους ἔκοψε, ἄλλους ἐσκλάβωσε μέ τό σπαθί του καὶ ἄλλοι καθώς ἐμεῖς ζούσαμε ἐλεύθεροι ἀπό γενεά εἰς γενεά. Ὁ βασιλεύς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δὲν ἔκαμε, ἡ φρουρά του εἶχε παντοτινὸ πόλεμο μέ τούς Τούρκους καὶ δύο φρούρια ἦτον πάντοτε ἀνυπότακτα». Μέ εἶπε: «Ποῖα εἶναι ἡ βασιλικὴ φρουρά του, ποῖα εἶναι τὰ φρούρια;». «Ἡ φρουρά τοῦ βασιλέως μας εἶναι οἱ λεγόμενοι Κλέφται, τὰ φρούρια ἡ Μάνη καὶ τό

Σούλι καὶ τὰ βουνά». Ἔτσι δὲν ὁμίλησε πλέον» (Τερτσέτης, Κολοκοτρώνη Ἀπομνημονεύματα, Α', σ. 179).

Ὁ κατακτητῆς τίς ἰδικές του ἀνάγκες φιλοτιμίαν ποιούμενος παρεχώρησε ἐξουσίες στόν Πατριάρχη γιά νά ἀποτρέψει τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ λόγω τῆς ἐγγενοῦς διοικητικῆς ἀνεπάρκειας τῶν Ὀθωμανῶν ἐπέτρεψε τήν αὐτοδιοίκηση τῶν Κοινοτήτων, δύο βασικὲς δυνατότητες πού ἀξιοποίησε ὁ ὑπόδουλος Ἑλληνισμός.

Χωρὶς νά ἀπουσιάζουν περιπτώσεις προσωπικῆς ἀναξιοτικῆς -«ὅμως ὑπάρχει τί τό ἀνθρώπινον χωρὶς ἀτέλεια;» (Καβάφης)- πού ταυτίστηκαν μέ τὰ κελεύσματα τοῦ κατακτητῆ, ἡ Ἐκκλησία μέ τὰ στελέχη της στάθηκε στό ὕψος της, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς

έθνικῆς ἀντίστασης.

Ἡ ἐπιστημονική κατάθεση γιά τό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στά χρόνια τῆς δουλείας ἑνός διεθνoῦς κύρους ιστορικοῦ, τοῦ Νίκου Σβορώνου, μέ τήν σφραγίδα μάλιστα τοῦ μαρξιστῆ, εἶναι βαρυσήμαντη:

«Ἡ Ἐκκλησία παραμένει σ' ὅλη τήν περίοδο ἀπό τόν 15ο ἕως τό τέλος τοῦ 17ου αἰῶνα ἡ κατευθυντήρια δύναμη τοῦ Ἑθνoῦς. Ἐπί κεφαλῆς τῆς ἑθνικῆς ἀντίστασης σ' ὅλες τίς μορφές της, ἐργαζόμενη γιά τό σταμάτημα τῶν ἐξισλαμισμῶν, συμμετέχοντας σ' ὅλες τίς ἐξεγέρσεις, ἀκόμη καί διευθύνοντάς τες (ἔχει νά δείξει μεγάλο ἀριθμό νεομαρτύρων, πού εἶναι σύγχρονα καί ἥρωες τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς ἑθνικῆς ἀντίστασης), ρυθμίζει ἐπίσης τήν πνευματική ζωή» (Ἐπισκόπηση τῆς Νεοελληνικῆς Ἱστορίας, Θεμέλιο, σ. 49).

Ἐπώνυμοι καί ἀνώνυμοι ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες σέ ὅλη τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας ἀναπτύσσουν ἕνα σταθερό ἔθνευεργητικό λόγο. Συχνά πύρινο, πού ἀναρριπίζει τίς καρδιές τῶν ραγιάδων, ἐνδυναμώνει τήν ἐλπίδα γιά τό «ποθούμενον» καί τό «μελλούμενον» ξεσπᾶ ἐνίοτε σέ ἐπαναστατικά σκιρτήματα. Ἡ σπῆτα τῆς ἐλευθερίας συντηρεῖται ἄσβεστη καί ἀπό τόν προφητισμό, ὁ ὁποῖος, παρά τίς κατά περίπτωση ὑπερβολές του, κράτησε μαζί μέ τόσες ἄλλες ἐνέργειες ζωντανή τήν ἐλπίδα τῆς ἑθνικῆς ἀποκατάστασης.

Φωτιστής, πνευματικός ἀναγεννητής ὁ ἅγιος τῶν σκλάβων. Φλογερός, ἐμπνευσμένος, διορατικότατος, πρακτικός, χρησιμοποιοῦν ἕναν ὀρμητικό λόγο μέ τόν ὁποῖο πείθει καί ξεσηκώνει. Ξεσηκώνει σέ μετάνοια προκαλώντας τήν προσωπική ἀπελευθέρωση τῶν ἀκροατῶν του, ἀλλά καλλιιεργεῖ ἐπί-

σης τήν προσδοκία τῆς πολιτικῆς τους ἀποκατάστασης. Ὅραμά του, πού πασχίζει νά τό ἐμπεδώσει στίς χιλιάδες τῶν ἀκροατῶν του, τό «ποθούμενον». «Τό ποθούμενον θά γίνεϊ στήν τρίτη γενεά, θά τό δοῦν τά ἐγγόνια σας» (ἐπαλήθευσή του μέ τή Μεγάλη Ἐπανάσταση). Γιά τούς Βόρειους Ἑλληνες: «Τό ποθούμενον θά ἔρθει ὅταν θά ἔρθουν δύο πασχαλιές μαζί» (1912, ὅπου συνέπεσε Εὐαγγελισμός καί Πάσχα).

Ὁ ἅγιος στή θελλώδη δράση του λειτουργεῖ μέ ἕνα ὀξύ πολιτικό αἰσθητήριο. Ἐπαναστάτης «ἔλλογος» χρησιμοποιοῦν μεθόδους καί τρόπους ἀντιμετώπισης τῶν ζητημάτων πού ὑπαγορεύουν κάθε φορά τά ιστορικά δεδομένα. Ἀρνεῖται τό καθεστῶς τοῦ κατακτητῆ, ἀλλά χρησιμοποιοῦν στό μέγιστο βαθμό τήν εὐχέρεια πού τοῦ παρέχει γιά τόν ἐπανευαγγελισμό τοῦ λαοῦ του. Πρόκειται γιά συνύπαρξη καί ἀπό τά μέσα ὑπονόμηση τῆς ἐξουσίας τοῦ κατακτητῆ.

Δέν συμβιώνει μέ τήν ἐξουσία, παραβιώνει μ' αὐτήν χωρίς ὅμως νά συσχηματίζεται μέ τά ἔργα της. Ἀσκεῖ μία μόνιμη πίεση σέ ὅλους τούς τομεῖς. Μιλᾶ ἀδιάκοπα καί προφητεύει γιά τό «ποθούμενον», τήν ἑθνική ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ του. Προβαίνει σέ πράξεις εὐθείας ἀντίστασης κατά τοῦ καθεστώτος. Αἴφνης «ἐν πληθούση ἀγορᾷ» ὀνομάζει δημόσια τόν μωαμεθανικό νόμο «γουρουνίσιο». Ὅχι λίγες φορές ὑπαινίσσεται δημόσια τόν κατακτητῆ, «εἶναι αὐτός ὅπου εἶναι στό κεφάλι μας, χωρίς νά εἰπῶ τό ὄνομά του» μέ σκληρές ἀναφορές ἐναντίον του: «ἡμεῖς ἐγκράτεια, αὐτοῖ ἀπώλεια, ἡμεῖς νηστεία, αὐτοῖ πολυφαγία, ἡμεῖς παρθενία, αὐτοῖ πορνεία, ἡμεῖς δικαιοσύνη, αὐτοῖ ἀδικοσύνη».

Τό ὄραμα τοῦ ἁγίου γιά τόν Ἑλληνι-

σμό ἐπικεντρώνεται σέ μία ὀρθόδοξη καί ἰσχυρή Ἑλλάδα, πατρίδα δικαιοσύνης, ἀγάπης καί ἐλευθερίας. Ἡ ἐλευθερία εἶναι πρωτογενές στοιχεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἀποκλείει τήν ταύτιση ἢ τήν πρόσδεσή της μέ ὁποιοδήποτε πολιτικό καθεστώς.

Ὁ Πατροκοσμᾶς πραγματοποίησε τέσσερες μεγάλες περιοδεῖες σέ πόλεις, χωριά καί ἀπάτητα βουνά, παντοῦ ὅπου ζοῦσαν Ἕλληνες μέσα σέ ἀφάνταστα δύσκολες συνθήκες.

Δίδαξε μέ τόν κατανοητό του πεντακάθαρο λόγο καί προπαντός μέ τό παράδειγμά του. Ἐδραία πεποίθησή του ὅτι τό σχολεῖο ἀνοίγει τίς ἐκκλησίες, τό σχολεῖο ἀνοίγει τά μοναστήρια. Ἰδρυσε 200 δημοτικά, ὅπου καθιστοῦσε ὑπεύθυνους γιά τή λειτουργία τους τούς κατοίκους πού ἐξέλεγαν τήν διοίκησή τους. Καί 10 (κατ' ἄλλους περισσότερα) Ἑλληνικά, ὅπου διδάσκονταν ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Συναρπαστικός, πηγαῖος, ὀρμητικός ὅπου χρειαζόταν, αἰχμαλώτιζε τά πλήθη. Κηρύσσοντας καί σέ περιοχές πού ἐπικρατοῦσε ἡ ξενοφωνία πάσχιζε νά τήν ἐξοβελίσει, ἐπιβάλλοντας τήν ἑλληνοφωνία. Ἀπό ὅπου περνοῦσε συγκλόνιζε, συμφιλιώνε ἐχθρούς, μεταμόρφωνε ληστές, ἐπανεφέρε στήν πίστη ἀλλαξοπιστήσαντες.

Στίς δραματικές κοινωνικές συνθήκες πού εἶχε ἐπιβάλει ὁ κατακτητής, ὁ ἐξιλαμισμός προσφερόταν ὡς διέξοδος στό οικονομικοκοινωνικό ἀδιέξοδο. Καί βέβαια ὅσοι ἐξιλαμίζονταν ἐκτουρκίζονταν, ἔχαναν τήν ἑλληνικότητά τους.

Ἀγαπητός ἦταν ὁ ἅγιος καί στούς ἀλλοεθνεῖς καί στούς ἀλλοθρήσκους, πλὴν Ἑβραίων -τούς ἄλλαξε τά παζάρια πού εἶχαν

καθιερῶσει τίς Κυριακές καί τά κατηύθυνε τά Σάββατα. Δέν τοῦ τό συγχώρησαν: «Δέκα χιλιάδες χριστιανοί μέ ἀγαπῶσι καί ἕνας μέ μισεῖ. Χίλιοι τοῦρκοι μέ ἀγαπῶσι καί ἕνας ὄχι τόσον. Χιλιάδες Ἑβραῖοι θέλουν τό θάνατο καί ἕνας ὄχι» (Αὐγουστίνου Καντιώτη, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, σ. 308).

Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι Πατέρες, ὁ ἁγίος μας στηλιτεύει τήν βία, τήν ἀδικία καί ὅλες τίς κοινωνικές συνέπειες τῆς ἀμαρτίας. Δύο καί αἰῶνες μετά, δέν ἀντιμετωπίζουμε μία ἐξωτερική στρατιωτική κατοχή ἀλλά μία βίαιη ἐξωθεν ἐπιβολή ἀπό τούς διεθνεῖς τοκογλύφους πού θυμίζει τίς ἐπώδυνες ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς δράσης τοῦ Πατροκοσμᾶ.

Ἀπό τίς προφητεῖες τοῦ ἁγίου: Ἄρ. 61: «Θάρθει πρῶτα ἕνα ψευτορωμαῖικο. Νά μὴν τό πιστέψετε θά φύγει πίσω». Ἄρ. 67: «Θά σᾶς ἐπιβάλουν μεγάλο καί δυσβάστακτο φόρο, ἀλλά δέν θά προφτάσουν». (Τώρα ἔχουν προφτάσει... μέ τά ΕΝΦΙΑ κλπ, κλπ).

«Ψυχή καί Χριστός σᾶς χρειάζονται. Αὐτά τά δύο ὅλος ὁ κόσμος νά πέση δέν ἔμπορεῖ νά σᾶς τά πάρη, ἐκτός καί τά δώσετε μέ τό θέλημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάττετε, νά μὴ τά χάσετε» (ἐνθ' ἂν. σ. 179).

Νά τά φυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ...

Κατά τά λοιπά:

«Βοήθα μας Ἁγι-Γιώργη
καί σύ Ἁγιο Κοσμᾶ
νά πάρουμε τήν Πόλη
καί τήν Ἁγιο-Σοφιά!»

Στ. Παπαθεμελῆς

Διαδρομές

Τήν ώρα τῆς σιωπῆς στέκομαι λιγάκι παράμερα
κοιτάζω ἀπλά σάν θεατῆς
τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς μου τίς περιεργές διαδρομές.
Ἄλλοτε ἀνέμελο σεργιάνισμα σέ μικρές πλατεῖες
ἢ σέ ἀπόμερες γωνιές
πού συναντᾶ κανεῖς λογιῆς-λογιῆς ταξίματα
κι ὅπου μέ θράσος κοντοστέκεται κι ὕπουλα περιμένει
στ' ἀλήθεια, μέ τέχνη νά ἐπιτεθεῖ
νομίζω, κάποιος πειρασμός...

Κάποτε πάλι χάνομαι μέσα σ' ἐκεῖνα
τά ἀνηφορικά σοκάκια,
σάν τά στριφογυριστά δρομάκια τῆς παλιᾶς πόλης,
τόσο στενά πού καταντῶ νά περπατῶ μονάχη μου
καί δέν ἀφήνω χώρο μήτε γιά Σένα, Κύριε,
μήτε καί γιά τόν ἀδερφό...

Κι ὕστερα εἶναι κι ἐκεῖνες οἱ λεωφόροι
γεμάτες ἀπό βουητό, φωνές, σπρωξίματα,
ἀπό ἕναν κόσμο ἀδιάφορο, ἴσως καί ὑβριστή
πού μέ παρασύρει βιαστικά καί δέ βρίσκω περιθώρια
οὔτε γιά νά σκεφτῶ κι οὔτε νά Σοῦ μιλήσω...

Κουράστηκα, Κύριε, νά σεργιανῶ μονάχη μου,
νά χάνεται ἡ σκέψη μου.

Σέ προσκαλῶ, λοιπόν, σέ τοῦτες τίς διαδρομές
καί Σέ παρακαλῶ νά μείνεις ὡς τό τέλος δίπλα μου.
Στά μονοπάτια τοῦ εἶναι μου θέλω Ἐσένα νά θωρῶ
καί δίπλα Σου εἰρηνικά, γαλήνια
σάν τό μικρό παιδί κι ἐγώ νά περπατῶ.

Εἰρήνη Μπέλλου

Καταστροφολογία και ύποκρισία

Πολύς ὁ λόγος στήν ἐποχή μας γιά τήν ὑπερθέρμανση τοῦ πλανήτη καί τίς ἐξ αὐτῆς ἐπιπτώσεις. Ὁ μέ ἔμφαση τονισμός αὐτῶν ἀπό πολιτικούς, δημοσιογράφους καί ἐπιστήμονες, ἀκόμη καί ἀπό τήν 7η τέχνη, εἶναι ἐντυπωσιακός.

Ἀσφαλῶς εἶναι ὀρατές οἱ ἐπιπτώσεις ἀπό τήν ἀφρονα διαχείριση τοῦ περιβάλλοντος. Τό ὑποβαθμισμένο περιβάλλον σέ πολλά μεγαλοαστικά κέντρα, λόγω ὑπερκατανάλωσης στερεῶν καί ὑγρῶν καυσίμων, καί οἱ μετὰ ἀπό πυρκαγιές καταστροφές σέ ἀναρχα δομημένα μικροαστικά κέντρα, ἀπό ὀρηκτικούς χειμάρρους, δέν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολίας γιά τίς συνέπειες τῆς ἀλόγιστης κατάχρησης τῆς φύσης. Τό ἐρώτημα πού πρέπει νά τίθεται εἶναι: Οἱ κλιματικές μεταβολές ὀφείλονται στό ἀκέραιο

στίς ἐσφαλμένες δράσεις τοῦ ἀνθρώπου ἢ διανύουμε φάση ὑπερθέρμανσης τοῦ πλανήτη, ὅπως καί ἄλλες φορές στό παρελθόν; Οἱ κοπτόμενοι καί ἀγωνιῶντες πράγματι ἐνδιαφέρονται γιά τό μέλλον τοῦ πλανήτη ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ καί σκοπίμως στρέφουν τήν προσοχή τοῦ ἀνυποψίαστου κοινοῦ ἐκεῖ πού ἐπιθυμοῦν μέ τόν ὑπερτονισμό τοῦ κινδύνου;

Ἡ ὄντως αἰσθητή ὑποβάθμιση τοῦ περιβάλλοντος ὀφείλεται ἀσφαλῶς στήν ἀνθρώπινη ἀπληστία, πῶ συγκεκριμένα στήν ἀπληστία τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου. Πολύς ὁ λόγος γιά τίς ἐνεργειακές του ἀνάγκες, ἐνῶ γιά δισεκατομμύρια συνανθρώπων μας δέν καλύπτονται οἱ στοιχειώδεις ἀνάγκες σέ πόσιμο νερό, βασική τροφή καί ἀπλά φάρμακα! Καί αὐτό ὀφείλεται ὄχι στήν ἀνεπάρ-

κεια τοῦ πλανήτη, ἀλλά στήν καταλήστευση τῶν λαῶν ἀπό τούς «εὐαίσθητοποιημένους» δυτικούς! Αὐτοί, πού ὑποκριτικά λαμβάνουν τώρα αὐστηρά νομοθετικά μέτρα γιά τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος στίς εὐρωπαϊκές χώρες, εἶναι οἱ ἴδιοι πού ρυπαίνουν ἀσύστολα τό περιβάλλον στίς ἀσιατικές χώρες ἐπενδύοντας ἐκεῖ καί ἀνακαλύπτοντας στήν ἀπληστία τους ἀκόμη καί τό «ἐμπόριο ρύπων». Θύμα αὐτῆς τῆς ὑποκριτικῆς τακτικῆς εἶναι καί ἡ ἐνεργειακά φτωχή χώρα μας, καθώς ὁ λιγνίτης μας, τό ἐθνικό καύσιμο, ἔχει καταδικαστεῖ. Βέβαια θά προκύψει καί κάτι καλό: Θά μείνουν κάποια κοιτάσματα πρὸς ἐκμετάλλευση ἀπό τίς ἐρχόμενες γενιές.

Ἐκεῖνο πού δέν φαίνεται νά ἐνοχλεῖ τίς κοινωνίες πού ἀνέπτυξαν τόν «πολιτισμό τῆς κατανάλωσης» εἶναι ὁ τρομακτικός ὄγκος τῶν ἀπορριμμάτων. Πολλά ἀπό αὐτά θάβονται, μέ συνέπεια τήν ὑποβάθμιση τοῦ περιβάλλοντος καί τή μόλυνση τῶν ὑδροφόρων ὀριζόντων, ἢ ἀπορρίπτονται στή θάλασσα. Μελλοντικές γενιές θά ἐξορύσσουν σκουπιδότοπους γιά νά ἀνεύρουν σημαντικές πρῶτες ὕλες ἐξαντλημένες λόγω τῆς ἀφροσύνης τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ μας. Ἄλλοι θά ἐπιχειροῦν τήν κάθαρση τῶν ὠκεανῶν ἀπό τόν τρομακτικό ὄγκο πλαστικῆς ὕλης. Πῶς ὅμως ἐμεῖς νά ἐγκαταλείψουμε τή λατρεμένη χρήση πλαστικῶν μιᾶς χρήσης; Πῶς νά πιῶμε νερό ἀπό τό δίκτυο ὕδρευσης; Ἄν ἄλλοι πίνουν ἀπό στάσιμα ὕδατα, στά ὁποῖα κοπρίζουν τά οἰκόσιτα ζῶα, πρόβλημά τους!

Ἡ καταστροφή ἐκτεταμένων τροπικῶν δασῶν γιά τήν ἄγρια ἐκμετάλλευση τῆς ξυλείας καί τήν ἐξασφάλιση καλλιεργήσιμων ἐδαφῶν πρὸς σπορά γενετικά τροποποιημέ-

νων φυτῶν, δημιουργημάτων τῶν φρικτῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν, οἱ ὁποῖες ἐλέγχουν πλέον πλανητικά τή γεωργία, ἀφήνει παγερά ἀδιάφορους τούς ἀρμόδιους. Ἴσως ὁ λιγνίτης τῆς χώρας μας νά φταίει γιά ὅλα! Τό χρηματιστήριο βασικῶν τροφῶν, μέσω τοῦ ὁποῖου οἱ διεθνεῖς μαυραγορίτες ἐλέγχουν τίς τιμές αὐτῶν, μέ συνέπεια νά ὠθοῦν στήν πείνα ὀλοένα καί περισσότερους συνανθρώπους μας, μᾶς εἶναι ἄγνωστο. Ἐμεῖς θέλουμε νά εἶναι καθαρῆ ἡ γειτονιά μας. Θέλουμε; Ἄς πάψουμε νά θεωροῦμε τόν κατά κεφαλὴν ὄγκο σκουπιδιῶν δείκτη ἀνάπτυξης.

Τό πλέον σημαντικό εἶναι ἡ ταφή ραδιενεργῶν καί τοξικῶν ἀποβλήτων στή γῆ ἢ ἡ ἀπόρριψη στόν βυθό τῶν ὠκεανῶν σέ «ἀσφαλῆ» κιβώτια. Ἡ τόση ἔγνοια τῶν Γερμανῶν γιά τούς γείτονές μας «Μακεδόνες» ψιθυρίζεται ὅτι ὀφείλεται στό ὅτι αὐτοί, ὑπερήφανοι γιά τήν «ἱστορία» τους, ἀποδέχθηκαν νά γίνει ἡ γῆ τους «πυρηνικό νεκροταφεῖο»!

ἽΟλοι ἐμεῖς πού χύνουμε «κροκοδείλια δάκρυα» γιά τήν ὑποβάθμιση τοῦ πλανήτη εἴμαστε οἱ ἐνοχοὶ γιά τήν καταστροφή του. Ὁ Θεός θά μᾶς ζητήσῃ καί γι' αὐτό λόγο, ἐπειδή παραβήκαμε προκλητικά τήν ἐντολή του «ἐργάζεσθαι αὐτὸν καί φυλάττειν» (Γέ 2,15).

Ἄπ. Παπαδημητρίου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

«Ὁ ἱερομάρτυρας Χρυσόστομος Σμύρνης». Ψηφιδωτό στόν αὐλεῖο χώρο τοῦ ἱ. ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Κορδελιοῦ, Θεσσαλονίκη.

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Καρποί τῆς «Νέας Ἐποχῆς»

«Αἰδοῦ σαυτόν, καί ἄλλον οὐκ αἰσχυρ-
θήσῃ», ἔλεγαν οἱ ἄρχαιοί πρόγονοί μας. Σε-
βάσου τόν ἑαυτό σου καί κανέναν δέν θά
ντραπεῖς. Πόσο δίκαιο εἶχαν! Στίς πρόσφα-
τες, ὅμως, λεγόμενες παρελάσεις περηφάνιας
παρατηρήθηκαν εἰκόνες πού ἀποδει-
κνύουν ὅτι ὁ αὐτοσεβασμός γιά κάποιους
εἶναι χαμένη ὑπόθεση.

Ἦλα ὅσα συνέβησαν στήν Ἀθήνα παρα-
πέμπουν ὄχι ἀπλῶς σέ παρακμή, ἀλλά σέ
μία ξέφρενα ἐπιταχυνόμενη ἔκπτωση τοῦ ἀν-
θρώπινου εἶδους. Ἐμφάνιση καί συνθήματα
πού προκαλοῦν πόνο καί φρίκη: Ἀσχημοσύ-
νες μπροστά στό μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου
Στρατιώτου· τό ἱερό μας σύμβολο, ἡ σημαία,
περιέβαλε γυμνό σῶμα, ἀποκαλύπτοντας
ἔτσι τί σημαίνει «παρέλαση ὁμοφυλόφιλης ὑ-
περηφάνιας» καί πού ὀδηγεῖ τόν πολιτισμό
μας ἡ κτηνώδης Νέα Τάξη! Ἀλλά καί στήν
ἀγιοτόκο Θεσσαλονίκη τά συνθήματα στά
πανό ἀποδεικνύουν ὅτι δρέπουμε τούς καρ-
πούς τῶν μετα(ἀπο)ρρυθμίσεων στήν παι-
δεία καί τῆς ἰσοπέδωσης τῶν ἀξιῶν καί
ιδανικῶν τοῦ Γένους μας. Οἰστρηλατημένοι
μάλιστα ἀπό τή μανία τῆς ἰσοπέδωσης κά-
ποιοι... «ὑπερήφανοι» βεβήλωσαν καί προτο-
μές μέ ἀνθελληνικά παραληρήματα!

Εἶναι πασιφανές ὅτι οἱ φωστῆρες τοῦ
Διαφωτισμοῦ ἐμφορούμενοι ἀπό ἀβυσσαλέο

μίσος κατά τοῦ χριστιανισμοῦ καί κατά τοῦ
θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας προσπαθοῦν νά ἀ-
ποδείξουν ὅτι δέν ἰσχύει τό «ἄρσεν καί θῆλυ
ἐποίησεν αὐτούς» (Γέ 1,27). Καί αὐτό, γιατί,
ὅπως τονίζει ἡ γαλλίδα Ἐσθήρ Πιβέ, ἡ Νέα
Τάξη Πραγμάτων χρειάζεται ἀνθρώπους
ἀνδρείκελα καί ὄχι προσωπικότητες ἰκανές
νά τήν ἀμφισβητήσουν, στόχος πού ἐπιτυ-
χάνεται μέ τήν ἀποδόμηση τῶν γενετήσιων
στερεοτύπων καί ἰδιαίτερα στή νέα γενεά
(βλ. θεματική ἐβδομάδα στά Γυμνάσια).

Ἄς ἔρθουμε καί στόν ἐκκλησιαστικό
χώρο: Μέ ἔμπονη ἀγωνία ὁ ὀρθόδοξος
κόσμος παρακολουθεῖ τίς ἐξελίξεις στήν
Οὐκρανική Ἐκκλησία. Προσευχόμαστε ὁ
Θεός νά φωτίσει τούς ἰθύνοντες, ὥστε «ἐπό-
μενοι τοῖς ἀγίοις πατράσι» νά δώσουν τή
λύση πού ἀναπαύει τόν Δομήτορα τῆς Ἐκ-
κλησίας καί νά ἀποφευχθοῦν τά σχίσματα!

Παράλληλα παραθρησκεῖες καί αἰρε-
τικοί δροῦν ἀνεξέλεγκτα, ἐνῶ ὁ Οἰκουμενι-
σμός κερδίζει ἔδαφος. Μάλιστα, «ἐπίσημα
ὀρθόδοξα χεῖλη» παραπλανητικά διακηρύτ-
τουν: «Ἕνα τέμενος, ἕνας ναός, μία συνα-
γωγή, ἕνα τζαμί, ὅλα αὐτά δημιουργοῦν τήν
ἴδια κατάνυξη στήν ψυχή καί μποροῦν νά
τήν ὀδηγήσουν στήν ἔνωση μέ τό θεῖο». Ἀλλά
γιά τόν Οἰκουμενισμό ὁ μακαριστός π.
Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος ἔλεγε: «Ὁ Οἰ-

κουμεινισμός είναι ένας δούρειος ίππος, ό όποιος κουβαλά τον Άντίχριστο. Ναι, ναι! Καί όμως τό σύνθημα, παρακαλώ, του Οικουμεινισμού είναι: αγάπη! αγάπη!... Ό μακαριστός πατήρ Ίουστίνος Πόποβιτς έλεγε ότι ό Οικουμεινισμός δέν είναι μία αίρεση, αλλά είναι παναίρεση, δηλαδή έχει μέσα όλες τις αίρέσεις! Στην πραγματικότητα είναι μία κατάργηση του Χριστιανισμού... "Ε, λοιπόν γι' αυτό πρέπει, κάτω άπ' αυτούς τούς δούρειους ίππους, νά ξεχωρίσουμε, αγαπητοί μου, τον Άντίχριστο... Τά σημάδια μόνο αρχίζουν νά γίνονται πολλά. Δέν έχει σημασία άν άλωθούμε από τον Άντίχριστο ή τούς προδρόμους του. Εάν σήμερα χαθούμε από τούς προδρόμους του Άντιχρίστου, είναι σαν νά χαθήκαμε από τον Άντίχριστο, είναι τό ίδιο. Δηλαδή, σωτηρία δέν έχουμε!».

Όλα αυτά, πού μās προβληματίζουν και μās άπασχολούν, είναι πλοκάμια και καρποί της «Νέας Έποχής». Τή βλέπουμε εγκατεστημένη πιά σε όλους τούς τομείς της ζωής νά δραστηριοποιείται, νά κινεί τά νήματα και νά άπειλει ό,τι πολυτιμότερο έχουμε: τήν όρθόδοξη πίστη μας. Σήμερα ή Όρθοδοξία έρχεται αντιμέτωπη μέ τήν πλάνη της «Νέας Έποχής», πού είναι ή χειρότερη όλων των προηγουμένων, γιατί περιλαμβάνει σχεδόν όλες τις αίρέσεις των προηγουμένων εποχών. Έπιπλέον, προσφέρεται μέ τό σχήμα της συναδέλφωσης τάχα των λαών, μία ιδέα πού συγκινεί τήν ανθρωπότητα, τήν κουρασμένη από τούς πολέμους και τις συρράξεις των εθνών.

Ό έχθρικός σκοπός της νέας αυτής πλάνης φαίνεται από τήν όνομασία της. Λέγεται «Νέα Έποχή», γιατί έτσι χαρακτηρίζουν τή δισχιλιετία πού διανύουμε κάποιοι άστρολόγοι-βασικά στελέχη της- επειδή κατά τή διάρκειά της ό ήλιος εισέρχεται στον

ζωδιακό κύκλο του Ύδροχόου. Έτσι, πιστεύουν, θά δοθεϊ τέλος στην «Έποχή του Ίχθύος», πού είναι ή εποχή του Χριστιανισμού. Στην συνέχεια θά μās φέρουν, ισχυρίζονται, τήν εποχή του Ύδροχόου, στην όποία θά επικρατεί μία παγκόσμια ειρήνη και οι άνθρωποι θά πορεύονται μέ ένωμένες όλες τις θρησκείες τους και τούς πολιτισμούς τους. Η θρησκεία της «Νέας Έποχής» θά έχει στοιχειά από τον Βουδισμό, τον Μωαμεθανισμό, τον Χριστιανισμό, τον Ίνδουισμό, τον Ίουδαϊσμό.

Άκόμη ή «Νέα Έποχή» άποτελεί και κίνημα άποκρυφιστικό, μέ τις δικές του γραμμές, τελετές και σκοπούς. Έπιπλέον, οι όπαδοί της πιστεύουν στον πανθεισμό, ότι δηλαδή καθετί γύρω μας και εμείς οι ίδιοι έχουμε τήν ουσία του Θεού μέσα μας. Για νά κάνουν τον άνθρωπο νά τό άποδεχτεί αυτό, τον πείθουν νά ύποβάλλεται σε άσκήσεις γιόγκα και σε διαλογισμό, προκειμένου νά βρει τάχα μέ αυτά τά τεχνάσματα τήν έντός του θεϊκή ουσία. Ό κόσμος, όμως, δέν δημιουργήθηκε από τήν ουσία του Θεού, αλλά από τις θεϊες άκτιστες ένέργειες.

Πολλές τηλεοπτικές εκπομπές, άκόμη και παιδικές, κινηματογραφικές παραγωγές και θεατρικές παραστάσεις είναι ζυμωμένες μέ ιδέες της «Νέας Έποχής», μέ τον πανθεισμό, τή μετενάρκωση, τό νιρβάνα, τον διαλογισμό, τή γιόγκα, τή μαγεία κ.ά. Τό σέξ, επίσης, θεοποιείται χωρίς περιορισμούς. Όλα αυτά τά βλέπουμε γύρω μας νά ύλοποιούνται μέ τυμπανοκρουσίες και ταχείς ρυθμούς.

Στό ίδιο πλαίσιο έντάσσεται ή άποκαθήλωση των ιερών Συμβόλων από τις αίθουσες διδασκαλίας των σχολικών μονάδων, ή κατάργηση της πρωϊνής προσευχής, ή μεταβολή του μαθήματος των θρησκευτικών από όμολογιακό σε θρησκευολογικό, ή έν-

σωμάτωση στή γυμναστική καί στά γυμναστήρια μαθημάτων «γιόγκα γιά τή μαμά καί τό παιδί». Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἡ πολυπολιτισμικότητα, ἡ ἀμνήστευση τῶν ἀκραίων σεξουαλικῶν προσανατολισμῶν συμπληρώνουν τή δέσμη καί τό φάσμα τῆς πολιορκίας πού δέχονται οἱ νέοι σήμερα. Τί νά ποῦμε γιά τά κόμικς καί τά πάσης φύσεως περιοδικά, προγράμματα, παιχνίδια πού κινοῦνται στό ἴδιο μῆκος κύματος;

Ἡ «Νέα Ἐποχή» ἐπιχειρεῖ, ἐπίσης, νά καταργήσει καί τίς παραδοσιακές μορφές τῶν ἐθνικῶν κρατῶν, νά πολτοποιήσει τά ἐπί μέρους κράτη καί νά τά ρίξει μέσα στή χοάνη τῆς συγχώνευσης. Δέν τήν ἐνδιαφέρει ἡ γλῶσσα, ἡ θρησκεία, ἡ ἱστορία, τά ἦθη καί τά ἔθιμα. Νοιάζεται μόνον γιά τήν κοινή οἰκονομία, τήν πανθησκεία, τόν κοινό παγκόσμιο πολιτικο-θρησκευτικό ἀρχηγό. Γιά τήν πατρίδα μας, μάλιστα, ἔχουν ἐκφρασθεῖ πολύ ἀρνητικά δικοί μας καί ξένοι πολιτικοί, ὅτι εἴμαστε προσκολλημένοι στίς παραδόσεις μας καί πρέπει νά ἰσοπεδώσουν τίς ἀντιστάσεις μας καί νά τίς ξεριζώσουν ἀπό τήν καρδιά καί τή ζωή μας.

Μπροστά σέ αὐτό τό κατακλυσμαῖο κύμα πού ἀπειλεῖ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς καί τῆς πίστεως μας χρειάζεται προσοχή! Νά κρατήσουμε ἀκέραια κι ἀλώβητη τήν ὀρθόδοξη πίστη πού μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας! Ἐπιβάλλεται ἐπαγρύπνηση καί εὐλογημένη ἀντίσταση! Ἐνθαρρυντική ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Κυρίου: «Φυλάσσετε ἐπάλξεις... ἐάν ζητῆς, ζήτει καί παρ' ἐμοί οἶκει» (Ἡσ 21,11-12).

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Β.Ν. 20€ * Γεωργάκης Παναγιώτης 20€ * Κ.Ν. 500€ * Τρικούκη Χρυσανγή, εἰς μνήμην Σάββα καί Εὐανθίας Ξανθόπουλου, 40€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Δ.Ν. 50€ * Μ.Π. 300€ * Ξ.Γ. 100€ * Ξ.Γ. 150€ * Ὁμάδα ἀνδρῶν «Ἁγ. Φιλήμων» 565€ * Π.Α. 200€ * Σερεμετίδης Αὐγουστίνος, εἰς μνήμην Γεωργίου Τσιτάκη, 100€ * Σ.Ι. 20€ * Τ.Σ. 2.000€ * Τ.π.Β. 80€.

*Ὁ ἐν σοφία τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε
Λόγε τοῦ Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν
στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί
τάς αἱρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγάθος καί φιλόανθρωπος.*

Σπουδή στον σταυρό του Χριστού

Μέ τη λαμπρή γιορτή της Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στήν καρδιά τοῦ Σεπτεμβρη, τοῦ πρώτου μήνα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει πανηγυρικά τό ὑπέρτατο σύμβολο τῆς πίστεώς μας, τόν Σταυρό. Κι εἶναι στ' ἀλήθεια ἀναγκαῖο νά ἐγκύψουμε στό ἀπύθμενο βάθος του, νά προσεγγίσουμε τή σοφία καί τή δύναμή του, νά γνωρίσουμε τήν προσφορά του στήν ἀνθρωπότητα καί στόν καθένα μας προσωπικά.

Εἶναι ιδιαίτερα σημαντικό νά σπουδάσουμε τήν ἱστορία του, πού ξεκινᾷ αἰῶνες πρὶν ἀπό τήν σταύρωση τοῦ Κυρίου μας, ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Μέσα ἀπό γεγονότα, τύπους καί ἄφθογγες προφητεῖες διαγράφεται **Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** καί ἀποκαλύπτεται ἡ θαυμαστή ἀλλοίωση πού αὐτός ἔφερε στόν κόσμο.

Ποτισμένος ἀπό τό αἷμα τοῦ Θεανθρώπου μετέστρεψε τήν κατάρρα σέ εὐλογία. Φωτισμένος ἀπό τό φῶς τῆς Ἀνάστασης ἔγινε σῆμα τῆς ἐλπίδας καί τρόπαιο τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς. **Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ** ἀποκαλύπτει τήν οὐρανομήκη διάστασή του. Λαμπρύνει μέ τίς ἀνταυγειές του ὅλη τή γῆ καί δείχνει στήν πονεμένη ἀνθρωπότητα ὅτι «ἰδοὺ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Γίνεται ἔτσι γιά τόν κάθε χριστιανό ραβδί ὁδηγητικό καί στήριγμα σθεναρό στήν πορεία αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά καί προάγγελος τῆς μέλλουσας δόξας πού γιά μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Κύριος.

Βιβλιοπωλεῖο «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ἀγάπη καί ἀγιότητα

Ἡ εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε σήμερα (Λκ 6,31-36) καταλήγει σέ ἕνα πολύ σπουδαῖο παράγγελμα τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖο ἔχει σχέση μέ τόν προορισμό μας, μέ τή σωτηρία μας. Θά ἤθελα νά παρακαλέσουμε τό Πνεῦμα τό ἅγιο νά μᾶς φωτίσει, ὥστε νά κατανοήσουμε αὐτά τά λόγια καί νά τά φυλάξουμε μέσα στή σκέψη μας καί στήν καρδιά μας γιά νά εἶναι τροφή, πνοή, φῶς τῆς ζωῆς μας.

Λέγει, λοιπόν, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου· *Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί.* Ὁ λόγος αὐτός συγγενεῦει μέ τόν λόγο «Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστί» (Μθ 5,48). Καί ἔχει τό ἴδιο νόημα μέ τό «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέ 1,16). Τά λόγια αὐτά τοῦ Θεοῦ μας, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπισημαίνουν τόν προορισμό μας. Δείχνουν τόν στόχο μας, τό τέρμα τῆς ζωῆς μας, τῶν προσπαθειῶν μας καί τῶν ἀγῶνων μας σ' αὐτή τή ζωή, σ' αὐτόν τόν κόσμο. Καί ὅμως τί κρίμα, τί ἀδικία γιά τόν ἑαυτό μας, νά μελετοῦμε τόσα καί τόσα ἄλλα δευτερεύοντα, τριτεύοντα, ἀσήμαντα πράγματα καί πολλά ὀλέθρια καί καταστρεπτικά καί νά μὴν εἶναι τό πρῶτο μέλημά μας καί τό πρῶτο θέμα μας τό θέμα αὐτό· ποιός εἶναι ὁ προορισμός μου, γιατί ὑπάρχω στή ζωή αὐτή;

Σ' αὐτό τό ἐρώτημα ἀπαντάει ὁ Κύ-

ριός μας, ἀπαντάει τό Πνεῦμα τό ἅγιο μέ τά τρία αὐτά χωρία τά ὁποῖα ἀνέφερα. Τό ἕνα λέγει· «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Νά γίνουμε ἅγιοι, ὅπως καί ὁ Θεός εἶναι ἅγιος. Μά τί εἶναι αὐτό πού ἀκούω; Νά γίνω ἐγὼ ἅγιος σάν τόν ἅγιο Κυριακό, πού γιορτάζει σήμερα, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν φωτιστή τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, πού γιορτάζει αὐριο; Πῶς εἶναι δυνατόν; Εἶναι εὐκόλο τό πράγμα αὐτό; Πολύ εὐκόλο! Μπορεῖ νά βάλω στή σκέψη μου νά γίνω κάτι καί νά μὴ γίνω. Οἱ νέοι μας, οἱ νέοι πού μέ ἀκούν, μπορεῖ νά σκέπτονται νά γίνουν κάτι, ἀλλά νά μὴν τό κατορθώσουν. Γιατί; Γιατί τό νά γίνουν αὐτό πού θέλουν δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τήν ἐπιθυμία τους. Πρέπει νά ὑπάρχουν καί οἱ προϋποθέσεις. Ἀλλά γιά νά γίνω ἅγιος, φθάνει νά τό θέλω, καί μπορῶ. Γιατί; Διότι τό θέλει ὁ Θεός. Τό νά γίνω ἅγιος ἐξαρτᾶται ἀπό δύο παράγοντες: ἀπό τόν ἑαυτό μου καί ἀπό τόν Θεό. Ὁ Θεός τό θέλει, τό προστάζει καί μάλιστα μᾶς ἔδωσε τίς δυνατότητες. Μᾶς ἔδωσε τό κατ' εἰκόνα, πού ἂν τό καλλιεργήσουμε φθάνουμε στό καθ' ὁμοίωσιν. Μᾶς ἔδωσε πρότυπο τόν ἴδιο τόν Χριστό. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί συνέδεσε τή ζωή του μέ τή ζωή μας, τήν ἱστορία του μέ τήν ἱστορία μας γιά νά μᾶς βοηθήσει νά συνδέσουμε κι ἐμεῖς τή ζωή μας μέ τή ζωή του καί τήν ἱστορία μας μέ τήν ἱστορία του.

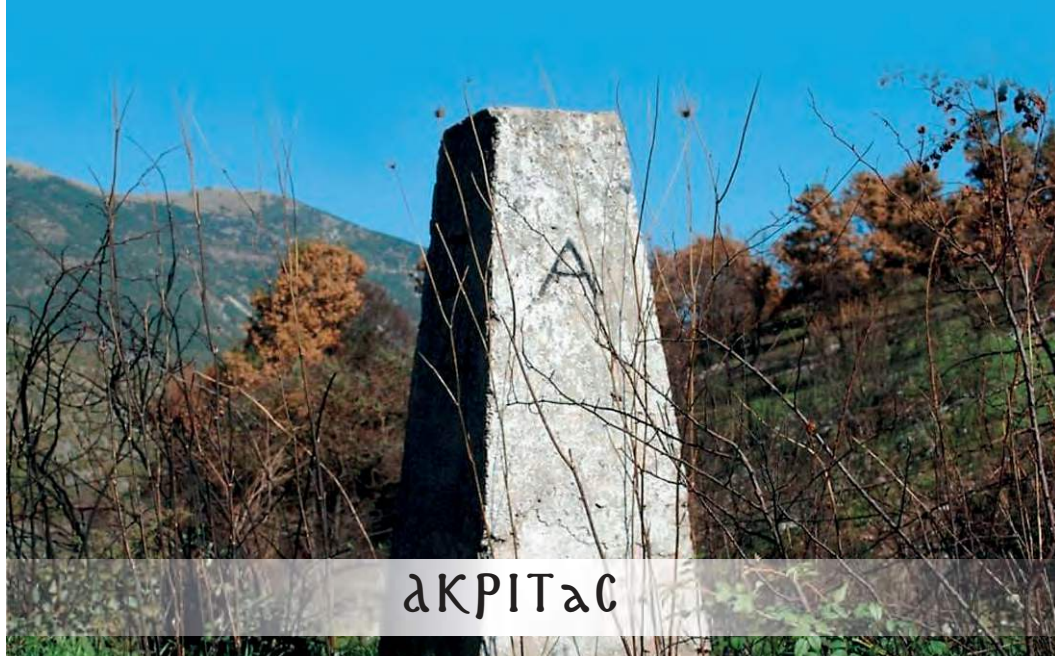
Νά πῶς μπορούμε νά γίνουμε ἅγιοι. Ἅγιος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Ἀκόμη λέγει· «Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι». Τέλειος, δηλαδή νά μή μοῦ λείπει τίποτε, νά μήν ἔχω ἐπικίνδυνα καί ξένα στοιχεῖα στόν ἑαυτό μου, νά ἔχω θεῖα πράγματα. Κι ἐδῶ εἶναι πού μπερδεύομαστε, κι ἐδῶ εἶναι πού μπλοκάρουμε καί ἀνατρεπόμαστε καί παθαίνουμε τή μεγάλη καταστροφή. Διώχνουμε τά θεϊκά στοιχεῖα ἀπό τή σκέψη καί τήν καρδιά μας καί μπαίνει μέσα μας ὁ κόσμος καί ὅλα τά κοσμικά. Μπερδεύομαστε, ζαλιζόμαστε, θολώνει ἡ σκέψη, ἀναστατώνεται ἡ καρδιά μας καί καταστρεφόμαστε πέρα γιά πέρα.

Τό νά γίνω ἅγιος, ἴσως δέν τό καταλαβαίνουμε. Τό νά γίνω τέλειος, ἴσως μᾶς φαίνεται ἀκατόρθωτο. Τό τελευταῖο ὅμως πού ἀκούσαμε σήμερα εἶναι πολύ πρακτικό καί πολύ κατανοητό· «γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί», πού σημαίνει νά εἶμαστε σπλαγχνικοί, νά ἔχουμε ἀγάπη. Νά τό πρῶτο σκαλί στόν ἀγῶνα μας καί στήν προσπάθειά μας: ἡ ἀγάπη. Καλλιεργώντας μέ τήν ἀγάπη τόν ἑαυτό μας, καλλιεργοῦμε καί τήν ἀγιότητα καί τήν τελειότητα.

Ἀδέλφια μου, ὁ ἄνθρωπος ζῆ γιά νά ἐπιτύχει τήν ἀγιοσύνη του, τήν τελειότητά του, τήν οἰκτιρμοσύνη. Αὐτός εἶναι ὁ προορισμός μας. Ὅλα τά ἄλλα πού κάνουμε στόν κόσμο αὐτό -σπουδές, προσπάθειες, ἐπιχειρήσεις- εἶναι ἀναγκαῖα βέβαια γιά τή ζωή μας, νά ἐξοικονομήσουμε τά πρὸς τό ζῆν, καί τά εὐλογεῖ ὁ Θεός καί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπορούμε νά τά πραγματοποιήσουμε. Ἀλλά ὅλα αὐτά δέν ἔχουν κανένα νόημα καί εἶναι ἐπικίνδυνα γιά τή σωτηρία μας, ἂν δέν βάλουμε μπροστά μας τόν πρῶτο καί κύριο στόχο τῆς ζωῆς μας, αὐτόν πού ταυτίζεται μέ τόν προορισμό μας. Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε ὅλες τίς προϋποθέσεις. Λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι μᾶς ἔδωσε τόν «ἄρραβῶνα τοῦ Πνεύματος» (Β΄ Κο 1,22). Εἶναι τό χρίσμα πού πήραμε. Τί μεγάλη δύναμη, τί σπουδαία προϋπόθεση! Μποροῦμε, λοιπόν, ἐκμεταλλευόμενοι τόν ἄρραβῶνα τοῦ Πνεύματος, τό χρίσμα, ὅλες τίς εὐλογίες, πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, νά γίνουμε σπλαγχνικοί, νά γίνουμε οἰκτίρμονες, νά γίνουμε τέλειοι καί ἅγιοι, νά ἐκπληρώσουμε τόν προορισμό μας καί νά φθάσουμε ἐκεῖ πού μᾶς ἔταξε ὁ Θεός, πού μᾶς θέλει ὁ Θεός, πού μᾶς περιμένει ὁ Θεός: στήν ἔνδοξη καί εὐλογημένη βασιλεία του. Ἀμήν.

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 29-9-2002, Φίλυρο

ΑΚΡΙΤΑΣ

Μεγάλωσα στά σύνορα. Στόν γαλαξία τῶν στεναγμῶν καί τοῦ πολικοῦ ψύχους. Σέ μία κουκκίδα τοῦ χάρτη πού πολλοί ἀπ' αὐτούς πού νιώθουν ἀσφαλεῖς δέν εἶναι σίγουροι ἂν ἀνήκει στήν ἑλληνική ἐπικράτεια. Τό τσουχτερό κρύο ἐκεῖ, μαζί μέ τά κόκκαλα, θερίζει κι ὅλα τά μικρόβια, κρατώντας τά βλέμματα καθαρά, ὅπως καί τίς ψυχές.

Μεγαλώνοντας μαζί μέ τά ἀπροσκύνητα ἔλατα τῶν βουνῶν, νιώθει ὅπως τά δένδρα, τίς ρίζες σου νά ἀγκαλιάζουν σφιχτά τά βράχια. Τήν ἀνάσα σου, πού βγαίνει θαμπή, ἕνα μέ τήν πνοή τοῦ ἀνέμου. Τό κορμί σου, πού ἀντρειώθηκε μέ τά κρυστάλλινα νερά τῶν πηγῶν, φρουρό ἀκοίμητο, κομμάτι ἀδιαίρετο ἑνός ἀόρατου τείχους, πού εἶναι ἐκεῖ γιά νά προστατεύσει αὐτό πού -ποτισμένο μ' αἷμα- σοῦ ἐμπιστεύθηκαν· ὅ,τι ἀκέραιο χρωστᾶς νά παραδώσει.

Ὅταν κάθε μέρα ἀγναντεύεις τίς μικρές τσιμεντένιες πυραμίδες ὀριοθέτησης πού πληγώνουν τίς πλαγιές, χωρίζοντας τή γῆ σου ἀπ' αὐτή πού θεωρεῖται ξένη, ἔχεις μέσα σου μία ἄλλη διάσταση γιά τό τί μπορεῖ νά εἶναι «πατρίδα».

Ἐκεῖ, μία ἀνάσα δίπλα ἀπ' τά σύνορα, ἀποκτᾶς τήν ψυχολογία τοῦ ἀκρίτα. Δέν

μπορεῖς νά εἶσαι ἀδιάφορος. Ὅπου ἡ Ἑλλάδα πονᾶ, πονᾶς κι ἐσύ -κομμάτι ἀπ' τό ἴδιο σῶμα εἶσαι- ἡ Μακεδονία, ἡ Θράκη καί τό Καστελλόριζο νιώθει νά σε πληγώνουνε τό ἴδιο.

Ἐκεῖ, στό σύνορο, μαθαίνεις νά μήν περιμένεις τίποτε ἀπ' ὅσους αἰσθάνονται πολύ μακριά γιά νά νοιαστοῦν, ἀπό ὑπουργούς πού σε θυμοῦνται μόνο στίς ἐκλογές κι ἀπό φωνές πού μιλοῦν γιά νά σε χαρακτηρίσουν «ἐθνικιστή» κι «ἀκραῖο».

Δέν ρίχνεις πιά τό βλέμμα σου μ' ἐλπίδα στίς «εὐφορες» κοιλάδες τῆς Ἀττικῆς, μόνο τό σηκώνεις ψηλά στό γαλανό οὐρανό, πάνω ἀπό Θερμοπύλες καί ἄγονες γραμμές καί κρεμᾶς τήν ἐλπίδα σου στό ἀκοίμητο βλέμμα τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Ἐκεῖ, στά σύνορα τῆς λευτεριάς, τό ξέρεις πώς δέν εἶσαι ἀκραῖος, εἶσαι ἀκρίτας.

Μεγάλωσα σε καιρούς πού κάθε ἠθική ἀξία ἀμφισβητεῖται ἀνοιχτά καί νοσεῖ θανάσιμα. Ὅπου ἡ πνευματική προοπτική τοῦ Εὐαγγελίου, πού προήγαγε τήν ἀνθρώπινη κοινωνία, ἀποξηλώνεται ἀπό τή ρίζα της καί πετιέται σά ρούχο παλιακό, ἢ σάν ἄμορφη μάζα, σερβίρεται ὡς καινούργια συνταγή «ἀλληλοσεβασμοῦ» καί «συνύπαρξης» ἀπό

σύγχρονους διανοητές και bon viveurs τῆς νέας ἐποχῆς.

Νιώθω πώς ζῶ στά σύνορα τῆς πνευματικῆς ἐπικράτειας τοῦ Θεοῦ, πού ὄλο μικραίνει, ἀπειλούμενη ἀπό πνευματικούς παγετῶνες. Ὅπου ἡ τσουχτερή ἀνάσα τῆς διαφθορᾶς, μαζί μέ τά θύματά της, θερίζει καί κάθε νοσηρότητα, ἀφήνοντας -ἄθελά της- καθαρές τίς ψυχές ὧσων ἀντέξουν, ὅπως καί τά βλέμματα.

Σ' αὐτό τό σύνορο, μαθαίνεις νά μήν περιμένεις τίποτε ἀπ' ὅσους θά σέ θυμηθοῦν σάν ὑπέρβλη τῶν δικῶν τους προσδοκιῶν, ἤ ἀπό φωνές πού, ἄν σοῦ μιλήσουν, θά ἔναι γιά νά σέ ποῦν «σκοταδιστή» ἢ «ξεπερασμένο»... Ἐδῶ ἔμαθες νά κρεμάς τήν ψυχή σου μαζί μέ τήν ἐλπίδα σου στό γαλήνιο βλέμμα τοῦ παντεπόπτη Θεοῦ.

Πρὶν ἀπό σένα στρατιές μαρτύρων κι ἀγίων πού, ἀσάλευτοι σάν τά αἰωνόβια δένδρα κι ἀπροσκύνητοι σάν φρουροί, φύλαξαν τή ματωμένη ἀλήθεια ἀνόθευτη κι ἔτσι σοῦ τήν παρέδωσαν, σάν πνοή αἰωνιότητος πού δροσιζει τόν δικό σου οὐρανό.

Κι ἐσύ, πού μ' αὐτά τά κρυστάλλινα νάματα τῆς Πίστης ἀντρειώθηκες, ὀφείλεις νά μένεις ἄγρυπνος γιά νά κρατήσεις ἀτόφιο καί ἀκέραιο τόν θησαυρό πού σοῦ χαρίστηκε, κι ἔτσι νά τόν παραδώσεις μέ τήν σειρά σου, ἀνόθευτο ἀπό τά ἄγωνα σπέρματα ἐπίγειας ἀγωνίας.

Στό σύνορο ἑνός κόσμου πού νοσεῖ θανάσιμα, ἀνακαλύπτεις τήν «αἰώνια πατρίδα» καί ποθεῖς ν' ἀποτελεῖς ἕναν κρίκο αὐτῆς τῆς ἀλυσίδας πού ὀδηγεῖ ἐκεῖ. Ἄρρηκτο κομμάτι αὐτοῦ τοῦ ἀδιάσπαστου τείχους -μέλος ἀπό αὐτό τό Σῶμα- πού ξεχωρίζει τά παράλογα ἀπ' τά ὑπέρογα.

Ἐδῶ, στά σύνορα τῆς Πίστης, ἔχοντας πλήρη συναίσθηση ὅτι εἶσαι τό ἄλφα μικρό, ἐπιλέγεις νά παραμένεις σταθερά κι ἀμετακίνητα ὄχι ἀκραῖος ἀλλά ΑΚΡΙΤΑΣ.

Μαρτινιανή

Ἀπό τήν ἐκδρομή μας στήν Πάρο-Νάξο (19-23 Αὐγούστου)

Μέ ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε καί φέτος ἡ προσκυνηματική ἐκδρομή μας στά εὐλογημένα νησιά Πάρο – Νάξο, μέ τούς ἀμέτρητους ναούς καί τά ἱστορικά μοναστήρια. Ἡ δροσιά τῆς αἰγαιοπελαγίτικης αὔρας καί τό μαγευτικό κάλλος τῶν μνημείων τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀδελφική κοινωσία καί τήν πνευματική τροφοδοσία θησαύρισαν μέσα μας πλούσιες πνευματικές ἐμπειρίες. Ἀλησμόνητα θά μᾶς μείνουν: ὁ ἐκκλησιασμός μας στήν Παναγία τήν Ἑκατονταπυλιανή, τό προσκύνημα στήν ἱστορική Μονή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας, ἡ ἐπίσκεψή μας στόν Κῶστο, ὅπου ὁ ἐπιβλητικός ναός τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου καί στίς Λεῦκες, γενέτειρα τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Φλωρίνης π. Αὐγουστίνου. Ἐπίσης τό προσκύνημα στόν ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου στή Νάξο, ὅπου καί τά ἱερά λείψανά του. Εὐλογητός ὁ Θεός!

Εὐχαριστοῦμε τόν ἀδελφό Ἀναστάσιο Μπούτσικο γιά τήν ἀφογη ὀργάνωση καί τόν πνευματικό τῆς Ἀδελφότητος π. Μιχαήλ γιά τήν πλούσια ἐρμηνευτική ἀνάλυση τῆς ἐπί τοῦ ὄρους ὀμιλίας τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί ὅλους τούς συμμετέχοντες γιά τήν ἀδελφική παρουσία.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

«**Ἡ Παναγία βοήθησε!**»

Οἱ πιλότοι πού ἔδωσαν μάχη μέ τίς φλόγες στήν Εὐβοία μίλησαν γιά τίς δύσκολες στιγμές πού ἔζησαν κατά τή διάρκεια τῆς κατάσβεσης. Σέ συνέντευξή του στό Κεντρικό Δελτίο Εἰδήσεων τοῦ STAR ὁ σημαγός Πέτρος Ταλίκας ἀνέφερε: «Στή φωτιά στήν Εὐβοία ὑπῆρξαν περιστατικά πού λέμε, ἦταν καί παραμονή τῆς Παναγιᾶς, λέμε ἡ Παναγία βοήθησε καί πῆγαν ὅλα καλά. Πήγαινε γιά βολή τό ἀεροπλάνο, ἦταν δύσκολο νά ἀκούσει τὰ χειριστήρια λόγω τοῦ περιβάλλοντος στό ὁποῖο πετοῦσε. Καί ξαφνικά πῆγαν ὅλα καλά. Ἐκανε τή βολή, ἀκολούθησε τό escape path πού εἶχε προγραμματίσει». Οἱ πιλότοι αἰσθάνονται, ὅπως ὁμολογοῦν, σέ κάθε πτήση νά ἔχουν τήν Παναγία καί τόν Ἀρχάγγελο γιά προστασία.

«Μπορεῖ ἀπλά νά συμβεῖ ὄντως κάτι ἀνεξήγητο, τό ὁποῖο νά λές "κάτι ἄλλο μέ βοήθησε δέν τό ἔκανα ἐγώ", νά θεωρεῖς ὅτι εἶναι πάνω ἀπό τίς δικές σου τίς δυνάμεις. Μετά, ὅταν θά μαζευτοῦμε κάτω στήν καντίνα νά πιοῦμε τόν καφέ μας, θά πιοῦμε "ρέ σεῖς, ἡ Παναγία μᾶς βοήθησε σήμερα"», ἐξηγεῖ ὁ Κωνσταντῖνος Μαυροθαλασσίτης, ἐπισημαγός τοῦ καναντέρ.

Τόσες ἐκκλησίες, τόσα ἐξωκκλήσια πρός τιμήν τῆς Θεοτόκου στολίζουν τήν Ἑλλάδα μας· τόσες Παρακλήσεις ἀναπέμφθηκαν τίς ἡμέρες αὐτές στή χάρι της. Κι

ἐκείνη ὡς φιλόστοργη Μητέρα ἀσφαλίζει μέ τή σκέπη της τὰ παλληκάρια πού ἀγωνίζονται θυσιαστικά γιά τήν πατρίδα μας καί σώζει ἐκείνους πού δίνουν μάχη γιά νά μᾶς σώσουν!

Ἕτερον εὐαγγέλιον;

«*Εγώ θά πῶ αὐτό, πού λέει ἡ Ἐκκλησία, δηλ. τό πλήρωμα τῶν πιστῶν. Θά ἀφουγκραστῶ τοὺς χριστιανούς τί λένε, ποιό θεωροῦν σωστό. Ἀκόμη καί ἄν αὐτό, πού οἱ χριστιανοί μας θεωροῦν σωστό, ἀκόμη καί ἄν εἶναι ἀντίθετο μέ τό Εὐαγγέλιο, ἐγώ θά ὑπερασπιστῶ αὐτό, πού λένε οἱ χριστιανοί μας, γιατί οἱ Χριστιανοί μας ἔφτιαξαν τό Εὐαγγέλιο, δέν ἔφτιαξε τό Εὐαγγέλιο τήν Ἐκκλησία*». Τά διαβάσαμε στόν ἠλεκτρονικό τύπο ὅτι εἰπώθηκαν ἀπό ἐπισκοπικά χεῖλη. Δέν θέλουμε νά τό πιστέψουμε, γιατί ἄν ἀληθεύει τότε πράγματι μιλάμε γιά «ἕτερον εὐαγγέλιον». Εἶναι ἀδύνατον νά εἰπώθηκαν ἀπό στόμα ἐπισκόπου μας, τόν ὁποῖο γνωρίζουμε ὡς ἐπίσκοπο συνετό καί μέ θεολογική κατάρτιση.

Ἐμεῖς ἀπλά θά γράψουμε αὐτό πού ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει, πῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν γράφηκε στά μέτρα τοῦ κόσμου, τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά γιά νά βοηθήσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν ὀδηγήσει ἀσφαλῶς στήν αἰώνια βασιλεία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι θεόπνευστος καί ὄχι «ἀνθρωπόπνευστος».

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἡ Τουρκία διεκδικεῖ κειμήλια τῆς Παναγίας Σουμελά!

Μετά τήν ἄρνηση τῆς Τουρκίας νά δοθεῖ ἄδεια γιά νά γίνει ἡ θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς Παναγίας στό σύμβολο τῆς Ὁρθοδοξίας, τό μοναστήρι τῆς Σουμελά, ἔρχεται καί ἡ τουρκική ἀπαίτηση νά τῆς ἐπιστραφοῦν τὰ κειμήλια τῆς Μονῆς πού ἔχουν «κλαπεῖ» ἀπό τούς Ἕλληνες! Μάλιστα, ὅπως ἀναφέρεται στό ρεπορτάζ, οἱ ἀρμόδιοι ἐπισκέφθηκαν μουσεῖα σέ Ἑλλάδα, Ἴρλανδία, Ἰταλία καί κατέγραψαν κειμήλια καί εἰκόνες τῆς Παναγίας Σουμελά στήν Τραπεζούντα, τά ὁποῖα ἰσχυρίζονται ὅτι «ἐκλάπησαν» ἢ στάλθηκαν στό ἐξωτερικό παράνομα μετά τήν ἀνταλλαγή πληθυσμῶν. Σοβαρή ἀνησυχία προκαλεῖ, ἐπίσης, ἡ ἐπιβεβαίωση ἀπό τήν πλευρά τοῦ τούρκου ὑπουργοῦ τουρισμοῦ ὅτι ἡ Ἄγκυρα ξεκίνησε τίς διαδικασίες καί γίνονται οἱ ἀπαραίτητες ἐνέργειες, ὥστε νά ἐπιστρέψουν τὰ κειμήλια τῆς Παναγίας Σουμελά στήν Τουρκία.

Τί νά ποῦμε γιά τό θράσος τῆς Τουρκίας, πού ἴσως περιῆλθε σέ ἀμηχανία λόγω τῆς συγκινητικῆς προσπάθειάς μας ἀναγνώρισης τῆς Γενοκτονίας, ἀπό τήν ὁποία συμπληρώθηκαν φέτος 100 χρόνια! Πάντως, ἐδῶ βρίσκει ἐφαρμογή ἡ παροιμία: «Ἐκεῖ πού μᾶς χρωστοῦσαν, μᾶς πῆραν καί τό βόδι!».

Ἡ σημαία, οἱ Γερμανοί καί οἱ Κρῆτες

Οἱ Κρῆτες, ὅπως φαίνεται, διατηροῦν ἀκόμη ὑγιῆ ἀνταντακλαστικά γιά τήν πατρίδα καί τή σημαία. Ἦταν μία παρέα πού ἔπιναν τόν καφέ τους ἤσυχα καί ὠραῖα στήν παραλία στόν Σταυρό τοῦ Ἀκρωτηρίου Χανίων, ἀλλά σέ κλάσματα δευτερολέπτου μετατράπηκαν σέ «λέοντες πῦρ πνεόντες», ὅταν εἶδαν κάποιους γερμανούς ἀξιωματικούς τῆς νατοϊκῆς βάσης νά κατεβάζουν τήν ἐλληνική σημαία καί νά ἀνεβάζουν τή γερμανική.

Οἱ ἀξιωματικοί συνελήφθησαν καί τό Αὐτόφωρο Πλημμελειοδικεῖο τούς καταδίκασε σέ 10μηνη φυλάκιση μέ τριετῆ ἀναστολή. Τήν ἐπομένη τῆς ἀπόφασης φυγαδεύτηκαν στήν πατρίδα τους ὅπου τούς ἀνέλαβε ἡ γερμανική στρατιωτική δικαιοσύνη. Τελικά μέ συνοπτικές διαδικασίες ἀποτάχθηκαν ἀπό τίς ἔνοπλες δυνάμεις.

Παραδειγματική καί ἀξιομίμητη ἡ στάση τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Γερμανίας. Μακάρι νά δοῦμε καί στήν Ἑλλάδα μας τέτοιο σεβασμό γιά τό ἐθνικό μας σύμβολο! Δυστυχῶς ἐκτός ἀπό τό συνηθισμένο πλέον κάψιμο τῆς σημαίας εἶχαμε -δύο μόνο μήνες μετά τό περιστατικό τῶν Γερμανῶν- καί τόν οἰκτρό ἐμπαιγμό της στό Athens Pride 2019! Καί... καμιά διαδικασία δέν κινήθηκε!!! Μήπως ὁ νέος πρωθυπουργός ὡς Κρητικός δεῖξει κάποια εὐαισθησία;

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ 2019 - «ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΙΜΙ»

Ψηλά στο Μπέλες, κοντά στις κορυφές τῶν βουνῶν πού ἀκουμποῦν τόν οὐρανό, μακριά ἀπό τήν ἀποπνικτική ἀτμόσφαιρα τῆς πόλης, πέρα ἀπό τό νέφος καί τούς ἐκκωφαντικούς θορύβους, ἔξω ἀπό τόν ἀγχώδη ρυθμό τῆς καθημερινότητας, στήν καταπράσινη πλαγιά τῆς Καστανούσας καί τῶν Ποροῖων, μέσα στό φῶς καί κάτω ἀπό τά σκιερά δέντρα ἕνας ἄλλος κόσμος μᾶς καρτερεῖ κάθε καλοκαίρι. Ἕνας κόσμος χάριτος καί ὀμορφιάς, γιά νά ζήσουμε τήν ἀδελφική κοινωνία, τή γνήσια ψυχαγωγία, τίς πολλές ἐκπλήξεις, τίς γεμάτες ἐνδιαφέρον συζητήσεις, τά λόγια καί τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Οἱ λατρευτικές εὐκαιρίες, ἡ προσευχή καί ἡ συζήτηση πνευματικῶν θεμάτων μᾶς ὀδηγοῦν σέ μία ἐσωτερική ἀνανέωση καί μᾶς ὀπλίζουν στόν ἀγώνα μας τόν καθημερινό.

ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ

Σεπτέμβριος 2019, μισό μήνα μετά τή λήξη καί τῆς τελευταίας κατασκηνωτικῆς περιόδου γιά φέτος. Ἀνάμικτα τά συναισθήματα: χαρά γιά τίς ὁμορφες στιγμές, λύπη ἐπειδή τελείωσαν σύντομα, νοσταλγία, ἀδημονία γιά τό ἐπόμενο κατασκηνωτικό ἔτος. Ἔνα εἶναι σίγουρο: ἡ πνευματική ἀνανέωση στό πέρας αὐτοῦ τοῦ καλοκαιριοῦ. Μέ βουρκωμένα μάτια ἀνακαλῶ τίς ἀλησμόνητες ἐμπειρίες· μέ ἕνα χαμόγελο χαρᾶς καί εὐγνωμοσύνης. Τί νά πρωτοθυμηθῶ;

Τόν αὐθορμητισμό καί τή ζωντάνια τῶν παιδιῶν τοῦ Δημοτικοῦ, τά ἀτελείωτα παιχνίδια πού διήρκεσαν κάποιες φορές μέχρι καί ἄργά τό βράδυ, τό θέατρο σκιῶν, τή μεσημεριανή ψυχαγωγία στήν τραπεζαρία...;

Τήν ἐνεργητικότητα καί τό πάθος τῶν παιδιῶν τοῦ Γυμνασίου, τίς πορεῖες, τόν ἐνθουσιασμό στό τραγούδι, τά σκετσάκια, τά συναρπαστικά πρωταθλήματα...;

Τήν ὠριμότητα τῶν παιδιῶν τοῦ Λυκείου, τούς συνεχεῖς ἀγῶνες, τά ὁμαδικά -ἐνίοτε καί νυχτερινά- παιχνίδια, τίς ἡμερήσιες καί βραδινές πορεῖες, τίς συζητήσεις μέ τούς ὁμαδάρχες γιά ἐφηβικά θέματα, τίς συναντήσεις μέ τόν ἀρχηγό, τήν ὁμορφη γιορτή λήξης, τήν Ἀγρυπνία μέ τήν ὁποία ὁλοκληρώθηκε ἡ περίοδος...;

Φέρνοντας στόν νοῦ μου τό πρόγραμμα κάθε περιόδου μπορῶ νά διακρίνω τόν σκοπό τῆς κατασκηνώσεως πού ἔθεσε ὡς γραμμή ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλός μας: ἄσκηση, ψυχαγωγία, καλλιέργεια. Δέν ἦταν μόνο τά διασκεδαστικά παιχνίδια πού γέμιζαν τή μέρα, ἀλλά κυρίως τό πνευματικό πρόγραμμα, μέσα ἀπό τό ὁποῖο ἀντιλαμβανόμασταν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ στήν ἔναρξη καθεμίας περιόδου εὐλογοῦσε καί τούς κατασκηνωτές ἀλλά καί ὅσους κοπίαζαν γιά τό θεάρεστο αὐτό ἔργο.

Τά πρωινά ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα καί τά ἀπογευματινά μαθήματα τοῦ πατρός Μιχαήλ -ἡ τοῦ ἐκάστοτε ἀρχηγοῦ- μᾶς δίδαξαν ὅτι τό «Χριστιανός εἶμι» σημαίνει πώς ὀφείλουμε νά ἔχουμε νοῦ Χριστοῦ, καρδιά Χριστοῦ, σπλάχνα Χριστοῦ.

Ἡ συμμετοχή μας στά Μυστήρια, τή θεία Λειτουργία καί τήν Ἐξομολόγηση, καθώς καί ἡ ὁμαδική προσευχή μᾶς ἔνωσαν μέ τόν Κύριο ἀλλά καί μεταξύ μας.

Βέβαια ἡ ἄσκηση, ἡ ψυχαγωγία καί ἡ πνευματική καλλιέργεια δέν σταματοῦν στήν περίοδο τοῦ Λυκείου, ἀλλά συνεχίζουν καί μετά τήν ἡλικία τῶν 18. Γιά τόν λόγο αὐτό πραγματοποιήθηκαν φέτος, ὅπως καί κάθε χρόνο, εἰδικές περίοδοι γιά φοιτητές καθώς καί γιά νεότερους ἀλλά καί μεγαλύτερους ἄνδρες.

Ξεχωριστή καί ἀξέχαστη ἦταν ἡ ἡμέρα πατρίδας, πού ἦταν φέτος ἀφιερωμένη στή γενοκτονία τῶν Ποντίων. Τά κείμενα πού διαβάστηκαν καί οἱ ἀληθινές ἱστορίες πού μᾶς ἀφηγοῦνταν ὁ ὑπαρχηγός στήν ἔπαρση καί στήν ὑποστολή τῆς σημαίας, ἡ παρέλαση καί ἡ κατάθεση στεφάνου στή σημαιοστολισμένη κατασκήνωση, καθώς καί οἱ ποντιακοί χοροί στό τέλος τῆς

ήμέρας τόνωσαν τό πατριωτικό μας αΐσθημα.

Όλες αυτές οι έμπειρίες τής κοινής μας ζωής πλούτισαν τό καλοκαίρι μας. Καί μπορεί νά τελείωσε τό καλοκαίρι, οι άναμνήσεις μας όμως θά άναβιώνουν μέσα στή χρονιά μέ τις συναντήσεις μας στις ομάδες καί στα καθηγητικά, αλλά καί καθημερινά στή βραδινή μας προσευχή στις 10:30. Τά μηνύματα πού άντλήσαμε από τήν άγία Γραφή μετατράπηκαν σέ συνθήματα τής κατασκηνώσεως καί στή συνέχεια σέ άποφάσεις τής ζωής μας, τις όποιες ύποσχθήκαμε νά άγωνιστοΰμε νά τηρήσουμε.

Όφείλουμε θερμή δοξολογία στον άγιο Θεό πού μās άξίωσε νά φτάσουμε στή δύση καί αύτής τής κατασκηνωτικής χρονιάς, καθώς καί ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ στους μακαριστούς πρεσβευτές μας στην ούράνια κατασκήνωση, τον διδάσκαλό μας Στέργιο Σάκκο καί τον όμόψυχο συνεργάτη του Πausανία Κουτλεμάνη, αλλά καί σέ όλους όσοι μās διδάξαν ότι

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΙΜΙ,
των μαρτύρων
ή γενναία όμολογία:
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΙΜΙ,
καί ή δική μας μαρτυρία»

M.T.

ΑΝΩ ΠΟΡΟΪΑ

19 Αυγούστου... Προσεύχεται όλη ή κατασκήνωση για τελευταία φορά. Και τί άλλο θά μπορούσε να πει αυτή την ώρα, παρά να εκφράσει την εγνωμοσύνη της με εύχαριστία και δοξολογία; Αναρίθμητα «εύχαριστώ» δέχτηκε σε κάθε της γωνιά, μαζί με δάκρυα χαράς και εγνωμοσύνης. Αυτά τά «εύχαριστώ» μάζεψε ή καρδιά της κατασκήνωσης και σήμερα τά άκουμπά στά χέρια του Θεού. Έδω πού χαμηλώνει ό ουρανός και άγγίζει την κάθε καρδιά.

Η κατασκήνωσή μας βρίσκεται στό πιο όμορφο μέρος του κόσμου... στίς χριστιανικές Άλπεις!!! Κάθε χρόνο οι εκπλήξεις αυξάνονται και ή κατασκήνωσή μας γίνεται και πιο όμορφη! Μία αλλαγή πού πολύ μου άρεσε φέτος είναι οι κερκίδες του γηπέδου... Άπό εκεί παρακολουθοΰμε τους άγώνες και χαίρομαστε όλες μαζί! Οι άγώνες, τά τραγούδια, οι καλλιτεχνικές γωνιές, τά θεατράκια, ή waterland, τό πένταθλο, ή βόλτα στό χωριό, όλα είναι τέλεια! Όπως και τό φαγητό!

Σας εύχαριστοΰμε για όλα όσα κάνετε για την κατασκήνωση και τά παιδιά της! Κάθε χρόνο παίρνω έδω καινούργια μαθήματα ζωής και προσευχής. Είμαι εγνωμων στους γονείς μου πού μου έδωσαν την ευκαιρία να άπολαύσω αυτές τίς 6 ήμέρες στην πλαγιά των Ποροΐων... Θα ήθελα να μείνω έδω για όλο τον χρόνο! Να με περιμένεις, κατασκήνωσή μου, και του χρόνου!

ΔΗΜΟΤΙΚΟ Α΄- Β΄,
Σκηνή 3η και 15η,
Άγία Μακρίνα - Άγία Πεπέτουα

Κατασκήνωση, ένας τόπος ιερός. Τί κρύβεται σέ αυτό τό πανέμορφο μέρος; Ποιό είναι τό μυστικό αὐτῆς τῆς παραμυθένιας ὁμορφιάς; Καί ποιός χαρίζει τή λάμψη στά μάτια ὄλων ὧσων βρίσκονται ἐδῶ; Μία εἶναι ἡ ἀπάντηση: ὁ Χριστός! Πίσω ἀπό κάθε θάμνο καί μικρό δεντράκι κρύβεται μία προσευχή! Τί ὑπέροχο ἀλήθεια!

Ἐδῶ ὅλα φωνάζουν: «Χριστιανός εἶμι!». Ἀπό τό πρῶί ὧς τό βράδυ νιώθεις εὐγνωμοσύνη καί θέλεις νά δοξάζεις μέ ὅλη τήν καρδιά σου τόν Θεό.

Ἡ κατασκήνωση γίνεται ὁδηγός μας στή συνάντησή μας μέ τόν Χριστό! Ἦρθα ἐδῶ μέ τήν καρδιά μου βρόμικη ἀπό τόν κόσμο καί φεύγω μέ καρδιά καθαρή καί ἀπέραντη χαρά...

Θέλω νά εὐχαριστήσω μέσα ἀπό τήν καρδιά μου ὅσους συνέβαλαν στήν προετοιμασία τῆς κατασκήνωσης, στό φαγητό καί σέ ὅ,τι χρειαζόμαστε ἐδῶ, καθώς καί ὅλους ὅσοι προσεύχονται γιά ἐμᾶς καί μᾶς διακονοῦν κάθε λεπτό, ἀπό τήν μεγάλη ἀρχηγό μέχρι καί τό πίο μικρό στελεχάκι... Μά πάνω ἀπό ὅλα εὐχαριστῶ τόν παντοδύναμο Θεό γι' αὐτήν τήν καταπληκτική καί ὑπέροχη ἐμπειρία!

ΓΥΜΝΑΣΙΟ
Σκηνή 7η καί 11η,
Μαχητικές - Εὐγνώμονες

Μετά τίς Πανελλαδικές ήρθα νά ξεκουραστῶ σ' αὐτό τόν μικρό Παράδεισο. Ἐδῶ γαληνεύει ἡ ψυχή μου, ὅλα μέ ὀδηγοῦν στήν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ: ἀπό τή θεία Λειτουργία τήν ὁποία παρακολούθησα μέ τό καινούργιο ἐγκόλπιο -δῶρο τοῦ ἀρχηγείου- καί τήν ὑπέροχη Ἀγρυπνία, πού γιά πρώτη μου φορά ἔζησα, ἀπό τήν ὁμαδική ἀλυσίδα προσευχῆς καί τήν ἱερή ὥρα τῆς Ἐξομολόγησις μέχρι καί τίς ἄλλες στιγμές, ὅπως ἡ φαντασμαγορική γιορτή γιά τόν Πόντο καί τή Μακεδονία καί οἱ ἄλλες ἐκπληκτικές ἐκδηλώσεις, ἀλλά καί οἱ δημιουργικές ἀπασχολήσεις, ὅπως ἡ βιβλιοδεσία ἢ ἡ κατασκευή θήκης γιά τήν Καινή μας Διαθήκη. Ὅλα, τά πάντα, ἔνωθα πῶς γέμισαν τήν καρδιά μου μέ Θεό. Τά ὠφέλιμα μαθήματα ἀλλά καί τά ζωντανά παραδείγματα, ὅλα γύρω μου δείχνουν πῶς νά ζῶ ὡς ἀληθινή Χριστιανή, πῶς νά λέω μέ τή ζωή μου κι ἐγώ «Χριστιανός εἶμι».

ΛΥΚΕΙΟ Σκηνή 15η, Σύμφυρχες

Χρόνια τώρα ζοῦμε τή χαρά τῆς διακονίας στίς ἄλλες περιόδους καί περιμένουμε μέ λαχτάρα τή δική μας συνάντηση στή φοιτητική. Κάθε χρονιά ἡ ἴδια ἀπορία τριγυρνάει στό μυαλό μου: Θά μπορέσει ἄραγε νά μοῦ δώσει κι αὐτή τή χρονιά κάτι κανούργιο καί δυνατό πού δέν τό ἔζησα τήν προηγούμενη; Λοιπόν, πῶς τά καταφέρνει κάθε φορά, μέ διαφορετικό τρόπο, νά ξεπερνάει τίς προσδοκίες μου καί νά δημιουργεῖ μέσα μου κάτι σάν σεισμό, δέν τό ἔχω καταλάβει ἀκόμη! Οἱ δέκα αὐτές μέρες εἶναι τόσο μεγάλη ἀνάγκη γιά τίς παραγμένες νεανικές ψυχές μας. Οἱ πιο ἀνάλαφρες ἡμέρες τῆς χορνιας, πού γινόμαστε μικρά παιδιά καί ξεχνοῦμε γιά λίγο ὅ,τι μᾶς ἀποσπᾶ ἀπό τόν Θεό.

Ἐκτόνωση ἀπό τήν ἐξεταστική μέ τά πρωτότυπα παιχνίδια, χωρίς κανένα ἄγχος γιά τή νίκη. Πανηγύρι μέ τούς παραδοσιακοῦς χορούς, χαρά κι εὐτυχία μέ τά τραγούδια μας. Ανεπιτήδευτες ἐπικοινωνίες, πνευματικές συζητήσεις, κλίμα ἀδελφικό. Λαχτάρα γιά τή σιγή τήν ὥρα τῆς προσευχῆς, γιά τά προσωπικά ἡμίωρα τῆς μυστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό, γιά κάθε εὐκαιρία πού σταδιακά μᾶς ὀδηγοῦσε στήν ἄλλη διάσταση τῆς κατασκήνωσης, σ' αὐτά πού ψηλαφεῖ ἡ καρδιά μέ τήν πίστη. Προσέγγιση στίς μορφές τῶν ἁγίων. Ἰδιαίτερα ζήσαμε ζωντανή ἀνάμεσά μας τήν παρουσία τῆς ἁγίας Βερονίκης καί τῆς νεομάρτυρος Ἀκυλίνας.

Καμιά φορά χαμογελῶ μέ νόημα ὅταν δέχομαι τήν ἐρώτηση πῶς πέρασα τό καλοκαίρι, ἀπό κάποιον πού δέν ξέρει. Πῶς νά τοῦ ἐξηγήσω ὅτι σέ μία χριστιανική κατασκήνωση ζῶ βιώματα πού μέ κρατοῦν ὄρθια ὅλη τή χρονιά; Πῶς νά τόν πείσω ὅτι ἐκεῖ νιώθω κοντά μου τούς ἁγίους πού μοῦ γίνονται ἔμπνευση νά ἀγωνιστῶ νά τιμήσω τό ὄνομά μου Χριστιανή; Ναί, «θέλω, Χριστέ μου τό ἅγιο ὄνομά Σου νά δοξάζω μέ τή ζωή», μέ ὅλα τά ἐφόδια πού μοῦ χάρισε καί φέτος στήν κατασκήνωση...

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ,
Σκηνή 3η, Ἁγία Βερονίκη

Δέν θυμᾶμαι ποτέ νά προβληματίστηκα ιδιαίτερα γιά τό ἔάν εἶμαι χριστιανή. Τό θεωροῦσα κάτι δεδομένο. Γι' αὐτό μόλις πληροφορήθηκα τό ὄνομα τῆς φετινῆς κατασκίνησης, μαζί μέ τή συνήθη προσμονή, μέ κατέλαβε καί κάποια περιέργεια. Ἦθελα νά μάθω τί σημαίνει τό ὄνομά μου! Φτωχή ἢ προσδοκία μου, μπροστά στόν πλοῦτο πού μου χάρισε ἡ κατασκίνηση...

Στά πρωινά ἀναγνώσματα ἀπό τήν ἀρχηγό, σεισμός «κρουνοί ζωῆς» γιά μᾶς τούς διψασμένους καί μᾶς προσφέρθηκε γενναιοδωρα ἀτόφιος καί ἀνόθευτος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν πρός Ἑβραίους Ἐπιστολή αὐτή τή φορά, ὅπου στό δέκατο κεφάλαιο μελετήσαμε τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας μέ τήν ἀσύλληπτης ἀγάπης λυτρωτική θυσία τοῦ Κυρίου μας, ὠθώντας τίς καρδιές μας σέ μία αὐθόρμητη εὐχαριστία καί δοξολογία.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τάραξε τά λιμνάζοντα νερά τοῦ ἐφησυχασμοῦ καί τῆς συνήθειας. Διαπίστωσα τό μεγαλεῖο, τήν τιμή, ἀλλά καί τήν εὐθύνη τοῦ ὀνόματος πού φέρω ἀπό μικρό παιδί. Μπροστά μου ὀρθώθηκαν ἀναστήματα ἀληθινῶν, γνήσιων χριστιανῶν, πού σήκωσαν τό ὄνομα αὐτό ἐπάξια, μέ πλήρη ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, παραβλέποντας κάθε κόστος γιά τή δική Του ἀγάπη. Πόσο λαχτάρησα νά τούς μιμηθῶ! Μά πῶς θά μπορούσε νά γίνει κάτι τέτοιο; Ὁ τόπος μου φανέρωσε τόν τρόπο. Ναί! Βρισκόμουν στήν εὐλογημένη κατασκίνηση, ὅπου ἡ θεωρία τῆς πίστεως μας συνταιριάζεται μέ τήν πράξη. Ἐδῶ μπορεῖ νά ζήσει κανεῖς 24 ὥρες τό 24ωρο χριστιανική ζωή!

*Γ' ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ, Σκηνή 10η,
Ἁγία Χιονία*

Ἡ κατασκήνωση εἶναι τό δικό μου
Θαβώρ. Ἡ πρώτη μας συνάντηση στήν
ολόδροση τραπεζαρία γύρω ἀπό τό
κοινό τραπέζι, τό ἀντάμωμα μέ ὅλες
τίς ἀδελφές καί ἡ ὑποδοχή ἀπό τό σε-
βαστό μας ἀρχηγεῖο μέ κάνουν νά νιώ-
θω πώς βρίσκομαι στόν πῖό δικό μου
τόπο πάνω στή γῆ.

Τά ἀπογευματινά θέματα ἀπό τήν
ἀρχηγό ἐπαναπροσδιορίζουν τόν στό-
χο τῆς πνευματικῆς μας πορείας ὅλο
τόν χρόνο. Ἡ θεία Λειτουργία στόν ἀ-
γαπημένο ναό τοῦ Ἁγιογώργη καί ἡ
προσέλευση ὄλων στό ποτήριο τῆς ζω-
ῆς μᾶς ἀδελφώνουν μέ σύνδεσμο ἱερό
καί μᾶς ἐνδυναμώνουν μέ θεϊκή ἰσχύ.

Ξεχωριστό φέτος ἐκεῖνο τό αὐγου-
στιάτικο βραδινό πού μᾶς ἐπισκέφτηκε
ὁ οἰκεῖος ποιμενάρχης, ὁ μητροπολίτης
Σιδηροκάστρου σεβασμιώτατος Μα-
κάριος. Ἐπαίνεσε τήν Ἀδελφότητα
πού μέ ἀκάματο ζῆλο ἐργάζεται ἱερα-
ποστολικά καί προσφέρει τή διδασκα-
λία τοῦ Χριστοῦ μέ τρόπο προσιτό σέ
κάθε ἡλικία ὥστε νά καρποφορεῖ πλού-
σια ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου στή δύ-
σκολη ἐποχή μας. Μέ ἀπλότητα καί
ἀγάπη μᾶς συμβούλευσε γιά μία ἄρμο-
νική οἰκογενειακή ζωή μέ βάση τή χρι-
στιανική ἀγάπη. Ἡ παρουσία του καί
ἡ πατρική του εὐχή χαροποίησε καί
ἐνίσχυσε στελέχη καί κατασκηνώτριες.

*Δ' ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΚΥΡΙΩΝ
Σκηνή 5η, Ἁγία Ἀκυλίνα*

Κατασκήνωση....

Τρείς μέρες φαίνονται λίγες, όμως, αν αξιοποιηθούν σωστά, μπορούν να γεμίσουν και να δώσουν τόσα πολλά, πού να φτάνουν για έναν ολόκληρο χρόνο! Κάθε ώρα εκεί είναι ξεχωριστή!.. Η καθημερινή τροφή με τόν θειό λόγο, ή κοινωνία των αδελφών, πού μοιράζονται τόν αγώνα, τούς στόχους και τίς δυσκολίες τους, ή κοινή προσευχή, μᾶς δίνουν δύναμη, καθώς μαρτυροῦν ὅτι κανεὶς δέν ἀγωνίζεται μόνος.

Καί ἐπειδή ὅλο αὐτό τό ἔργο γίνεται στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, δέν μπορεῖ νά μή νιώθει κανεὶς τήν ἀγάπη, τή φροντίδα καί τό ἐνδιαφέρον ὄλων αὐτῶν πού διακονοῦν στό ὄνομά Του... Γιά ὅλες τίς εὐλογίες πού ζήσαμε ἰδιαίτερα στή φετινή κατασκηνωτική περίοδο δέν μποροῦμε παρά νά εὐχαριστοῦμε συνεχῶς τόν Κύριο καί τούς δικούς του ἀνθρώπους, πού πάνω στή γῆ μποροῦμε νά ἀγγίζουμε λίγο οὐρανό.

Ε΄ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΚΥΡΙΩΝ

Σκηνή 9η, Ἀγ. Ἑλένη ἐκ Σινώπης

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Ἦταν ἐμπνευσμένος πράγματι ὁ προγραμματισμός πού ἔχει πλέον καθιερωθεῖ, νά κλείνει ἡ κατασκηνωτική μας διακονία μέ τήν κατασκήνωση οἰκογενειῶν.

Φέτος ἑκατόν δέκα οἰκογένειες ταξιδέψαμε στό Γομάτι Χαλκιδικῆς, γιά νά χαροῦμε οἰκογενειακῶς τά ἀδέλφια μας, νά μοιραστοῦμε ἀγωνίες καί ἀγῶνες, νά προβληματισθοῦμε, νά θαυμάσουμε τήν προσπάθεια τῶν ἀδελφῶν. Νά ἀπολαύσουμε τή συμμελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νά Τόν συναντήσουμε στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Πατέρες καί μητέρες, βρέφη, νεογέννητα ἢ στά πρῶτα τους βήματα, νήπια καί μαθητές ὄλων τῶν βαθμίδων, φοιτητόκοσμος πού διακονοῦσε τά μικρότερα παιδιά, πεντακόσιοι περίπου ἄνθρωποι, σέ μία ὀλιγοήμερη κοινή ζωή, μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως στήν πρώτη ἐκκλησία.

Κι ἐνῶ ἀπαιτεῖται μία κανονική μετακόμιση ὅλης τῆς οἰκογένειας, μέ ὅλες τίς δυσκολίες, δέν στέκει ἐμπόδιο ὁ κόπος καί ἡ ταλαιπωρία προκειμένου νά βρεθοῦμε αὐτές τίς τέσσερις ἡμέρες ὅλοι μαζί «ἐπὶ τὸ αὐτό», καί νά ἀνανεώσουμε τό κοινό μας φρόνημα, τό «ὁμοθυμαδόν».

Τό ἱερό αὐτό ἔργο πού μᾶς χαρίζει τόν γλυκασμό τοῦ θείου λόγου καί τήν ἐμπειρία τῆς ἐπισυναγωγῆς, τονώνει τήν ἐπιθυμία νά ἀγωνιζόμαστε σταθερά γιά νά ζοῦμε μέσα στόν κόσμο ὡς Χριστιανοί πού λαχταροῦν τήν ἐν χάριτι αὔξησι, μιμητές τῶν μαρτύρων πού εἶχαν βίωμά τους τό «ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΙΜΙ».

Μέ τά μάτια τῆς... κουζίνας

Πάει καιρός πού ἐγκαταστάθηκα σ' αὐτό τόν χῶρο. Μοῦ ἀρέσει! Ἔχει πολλά παράθυρα, ἔχει πολλούς πάγκους, ἔχει πολύ δροσερό κλιματιστικό, ἔχει πολύ φῶς, ἔχει πολύ κόσμο, μά προπαντός ἔχει πολλή... δουλειά!

Γιατί, δέν σᾶς τό εἶπα, εἶμαι ἡ ἠλεκτρική κουζίνα τῆς κατασκήνωσης!

Ξεκουράζομαι ἐννέα μῆνες τόν χρόνο, ἀλλά τούς τρεῖς καλοκαιρινούς μῆνες δουλεύω νύχτα καί μέρα, διπλά δηλαδή!

Ἄ! Δέν παραπονιέμαι καθόλου. Σ' αὐτούς τούς τρεῖς μῆνες, τά ματάκια μου βλέπουν μοναδικά πράγματα! Τί νά σᾶς πρωτοπῶ;

Βλέπω καθηγήτριες, τραπεζικίνες, δασκάλες, γιατρίνες πού ἄφησαν τίς ἔδρες καί τά ιατρικά, καί ἦρθαν νά μαγειρέσουν! Μάλιστα. Ἀκούσατε σωστά. Νά μαγειρέσουν γιά τά παιδιά τῆς κατασκήνωσης! Πόσα παιδιά πέρασαν! Τιτίβιζαν στά παράθυρα:

- Ἄ! Τί μοσχοβολάει;

- ὦ! Ψητό κατόπουλο!

- Μμ! Τί νόστιμη φαίνεται ἡ πέτσα!

- Σήμερα, τά γεμιστά σας ἦταν καλύτερα κι ἀπ' τῆς μαμάς!

- Θά μοῦ δώσετε τή συνταγή ἀπό τό πασίτισιο νά τήν πάω στή μαμά;

... καί ἀναρίθμητα ἄλλα τέτοια!

Εἶδα καί ἄλλες πάλι, πού ἦταν μανοῦλες -ἄλλη μέ ἔξι, ἄλλη μέ πέντε, ἄλλη μέ ἐννέα παιδιά- πού τά βόλεψαν ὅλα καί ἦρθαν ἐδῶ κοντά μου νά πλένουν τά κατσαρολικά μου, τίς κουτάλες καί νά γυαλίζουν τά τεράστια ταψιά μου. Τίς καμάρωσα! Τρέχανε ποιά θά προλάβει νά πάρει πρώτη τό πό βρόμικο ταψί! Μά καλά, στό σπίτι τους δέν ἔχουν ταψιά καί χαίρονται τόσο μέ τά δικά μου; Καί τί ταψιά! Λαμαρίνες 1,50m μήκος καί 0,70cm πλάτος! Τρίβουν καί τρίβουν... Καθρέφτες μοῦ τά ἔκαναν!

Κι ἄν πῆς καί γιά μένα; Κούκλα μέ ἔχουν! Οὔτε καινούργια ὅταν ἦμουν δέν γυάλιζα ἔτσι! Κι ἄς μαγειρεύω ὅλη μέρα.

Ἄχ! Κάθε χρόνο τίς περιμένω αὐτές τίς ὁμορφες κοπέλες! Μοῦ δίνουν τόση χαρά καί τά ματάκια μου γυαλίζουν ἀπό συγκίνηση μέ τήν τόση νοικοκυροσύνη τους. Καί τίς περιμένω ὄχι μόνο γιατί μέ γυαλίζουν σάν νά ἔμαι σέ βιτρίνα, ἀλλά καί γιατί χαίρομαι μέ ὅσα ἀκούω...

Βάζουν κάτι ὁμορφα τραγούδια μέ τά CD τους! Μιλοῦν γιά ἀγῶνες, γιά κερκίδες, γιά ἀγάπη, γιά πατρίδα, γιά θυσία...

Ἀλλά ἔχουν καί μιὰ ὁμορφή καρδιά... Ἀκούω τή μαγεύρισσα νά λέει σ' αὐτήν πού ἔπλενε ὀλημερίς ταψιά:

- Ἀδελφή μου, ἔλα! Σταύρωσε μέ τό χεράκι σου κι ἐσύ τό φαγητό πού ψήνεται στόν φούρνο! Πρέπει νά πετύχει!...

Ἀκούω ἐκείνη τήν πολύτεκνη δασκάλα μέ τά ἑφτά παιδιά:

- Ἐγώ θά πλύνω σήμερα τίς λαμαρίνες! Μία γιά κάθε παιδί μου!

Δέν κατάλαβα τί ἐννοοῦσε. Ἔτριβε ἀμίλητη.

Ἄκουσα ὕστερα πού ἐξηγοῦσε στή μαγεύρισσα, πού τή ρώτησε, πῶς ὅση ὥρα ἔτριβε μιὰ λαμαρίνα προσευχόταν γιά ἕνα παιδί τῆς. Κάθε λαμαρίνα καί παιδί!

Ἄκουσα καί τή βοηθό τῆς μαγεύρισσας νά μιλάει γιά τό μηχανήμα πού καθαρίζει πατάτες!

«Ποτέ νά μὴν τό ἀγοράσει ἢ κατασκήνωσῃ», εὐχήθηκε: «Ἐμεῖς κάνουμε ἀμάν γιά νά ἔρθουμε νά διακονήσουμε στήν κουζίνα. Ἄν ἔρθει αὐτό τό μηχάνημα, θά χρειάζονται μείον δύο ἄτομα. Καί τότε, ἐμεῖς πῶς θά ἐρχόμαστε ἐδῶ;».

Εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη πού βρίσκομαι στήν κατασκήνωσῃ. Δέν ξέρω πῶς νά τίς εὐχαριστήσω αὐτές τίς κοπέλες καί γι' αὐτό προσπαθῶ νά κάνω ὅ,τι μοῦ ζητοῦν. Νά μὴ χαλάσω καί νά μὴ «χαλάσω» κανένα χατίρι. Ἔτσι κάνουν κι αὐτές. Δέν χαλοῦν κανένα χατίρι. Ὅ,τι τοὺς ζητοῦν, λένε πάντα «ναί» καί τρέχουν νά τό ἐκτελέσουν μέ χαρά. Τίς θαυμάζω καί τίς ἀγαπῶ!

Γι' αὐτό φοβᾶμαι ὅταν μέ κλείνουν γιά τόν χειμῶνα! Φοβᾶμαι μὴ καί δέν ξανάρθουν! Γι' αὐτό καί χαίρομαι πολύ ὅταν τίς ξαναβλέπω μπροστά στά μάτια μου τό καλοκαίρι!

Χθές πάλι κλείναμε γιά τόν χειμῶνα, κι ἄκουσα τήν οἰκονόμο νά τίς ἀποχαιρετᾶ μέ αὐτά τά λόγια:

- Ἀδελφές, εὐχαριστοῦμε γιά τή βοήθειά σας. Νά προσεύχεσθε ὁ Θεός νά εὐλογεῖ τό ἔργο.

Δέν πολυκατάλαβα τί σημαίνουν αὐτές οἱ φράσεις, ἀλλά μᾶλλον κι αὐτές κάπως ἔτσι ἀπάντησαν:

- Ἄχ! Ὅλο τόν χρόνο προσευχόμαστε νά εὐλογήσει ὁ Θεός καί νά ρυθμίσει τά προγράμματά μας γιά νά ἔχουμε τή δυνατότητα νά ἔρθουμε στήν κουζίνα.

Ἔμεινα μέ τά μάτια μου ὀρθάνοιχτα!

Ἦχι μόνο ἐγώ τίς περιμένω, ἀλλά καί αὐτές μ' ἀγαποῦν.

Ἡ οἰκονόμος συμπλήρωσε:

- Γιά τόν Χριστό μας, ἀδελφές! Ὅ,τι μποροῦμε, νά τό κάνουμε γιά τόν Χριστό μας.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, σκέφτηκα. Τί νόμισα κι ἐγώ; Γιά μένα; Κουζίνα ἔχουν καί στά σπίτια τους. Καί βέβαια γιά τόν Χριστό ἔρχονται! Ἄφοῦ τό ἄκουσα ἀπό ἐκείνη τή μανούλα μέ τά μελανιασμένα πόδια, πού ψιθύριζε: «Κουράστηκα, Χριστέ μου, ἀλλά γιά σένα!».

Τώρα τά ἐρμηνεύω ὅλα!

Γιά τόν Χριστό γίνονται ὅλα, καί γι' αὐτό προσπαθοῦν νά τά κάνουν στήν ἐντέλεια.

Τώρα πού ξέρω τό μυστικό τους τίς ἀγαπῶ περισσότερο! Θά τίς περιμένω μέ διπλή λαχτάρα νά τίς δῶ ἐδῶ, μπροστά στά μάτια μου τό ἐπόμενο καλοκαίρι. Θά τίς περιμένω μέ πολλή χαρά!

Ἐγώ ἡ κουζίνα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Άνοιγει τό παράθυρο στή Ψυχή...

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός **Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ**

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - Θεσσαλονίκη Τηλ.:2310 554.698 www.apolytrosis.gr

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7 www.apolytrosis.gr